

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

VAI LATVIEŠU MAIDANS UZVARĒTU?

Uzdodot šādu jautājumu, piedāvājam lasītājiem ieskatu intervijā ar ukraiņu brīvprātīgo cīnītāju, kustības “SOS armija” aktivistu Juriju Kasjanovu. Šo sarunu ir sagatavojuši Gaļina Plačinda, un tās pirmā publikācija ir bijusi Ukrainas interneta izdevumā “Mir” (<http://iamir.info/>).

Kaut arī netieši, tomēr Maidans un tam sekojošais karš

MĒS ESAM UZ REVOLUCIONĀRU PĀRMAIŅU SLIEKŠŅA

Mēs satikāties ar Juriju Kasjanovu konstruktoru birojā, kura entuziasti montē kopā izlūku bezpilotniekus Antiterorisma Operācijai (ATO). Bezpilota izlūkošana – tā šodien ir Kasjanova brīvprātīgās darbības pamatvirziens.

Mūsu sarunu es piedāvāju Jurijam sadalīt divās daļās pēc Tolstoja motīviem – par karu un par mieru. Jo mūsu valsts [Ukraina] – kā pasniedz mūsu “līderi” – atrodas kaut kur pa vidu. Bet mums tik un tā būs jātieks skaidrībā. Tāpēc ka “ne miera, ne kara” stāvoklī, kā saka Kasjanovs, dzīvot tālāk nav iespējams.

Saruna ar ukraiņu brīvprātīgo cīnītāju,
kustības “SOS armija” aktivistu
Juriju Kasjanovu

1. daļa. MIERS

MAIDANS ZAUDĒTS – KĀPĒC?

Gaļina Plačinda: *Savā nesenajā “Facebook” tekstā jūs ierakstījāt ļoti skumjus vārdus par to, ka Maidans ir zaudēts. Un kā atbildi saņēmt lērumu sašutuma pilnus komentārus. Tātad, jūsuprāt, Maidans ir zaudējis?*

Jurijs Kasjanovs: Maidans ir zaudējis, tāpēc ka

cilvēku cerības neattaisnojās. Bet arī uzvarēt tas nevarēja. Ja tas būtu uzvarējis – tā būtu fantastika. Maidans – tas ir emocionāls ļaužu jūtu uzplūdums, kas īstenojās tādējādi, ka mēs nosūtījām uz Rostovu vienu diktatūru, bet tās vietā saņēmām citu. Radikālas pārmaiņas nenotika. Nedz ekonomikā, nedz politikā, nedz arī sabiedriskajā dzīvē. Sabiedrība kā iepriekš spēlēja minimālu lomu valstiskajā veidošanā. Kā

Sistēmas cilvēki nevar veikt šīs pārmaiņas. Viņi visi ir cēlušies no Kučmas šineļa, un viņi nevar ar vienu roku zagt, bet ar otru – veikt reformas.

iepriekš mūs pārvalda oligarhiski grupējumi. Un tagad šie grupējumi, pirmkārt, “izklakarē” tautas īpašumu (to, kas vēl palicis un to, ko dod rietumu

donori) un, otrkārt, karo savā starpā, dala varu. Tas ir – nodarbojas ar to, ar ko viņi arī nodarbojās visus neatkarības gadus.

Turpinājums 4. lpp.

KĀPĒC ESAM TĀDI, KĀ ESAM Kā vēsture mūs veidojusi

Uldis Ģermanis

No grāmatas “Zināšanai”
Stokholmā, 1985. gadā

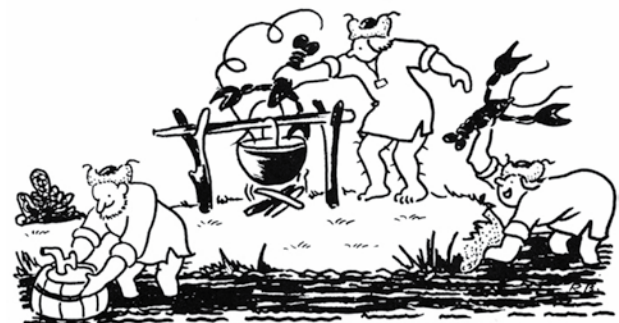
Mēs sevi dažkārt mēdzam slavēt un cildināt, dažkārt peļam un “skaišamies par latviešiem”. Diezgan parasta parādība ir, ka latvietis svešautiešu sabiedrībā nonicina savus tautiešus, mēģinādamas pats sevi izcelt kā individu. Ir, protams, arī pretēji gadījumi.

Savdabīgajam dzejniekam, domātājam un patriotam A. Apsītim-Apsesdēlam ir kāda vārsmā:

*Noliksim, biedri,
Uz brīdi darbu un darba
rīkus...
Un padomāsim, ko ceļam,
Priekš kā te uz akmeņa akmeni veļam...*

To, mazliet pārveidojot, varētu arī teikt:
*Un padomāsim, ko darām,
Kāpēc esam tādi, kā esam.*

Ir derīgi kādreiz apstāties darba un dzīves steigā, nomierināties un rāmā garā šo to pārdomāt. Šoreiz – par mums pašiem, par mūsu izdarībām, ievirzēm un nosliecēm. Mēģināt kādu parādību izprast

Reiņa Birzgaļa ilustrācija

taču ir daudz svarīgāk nekā pelt vai slavēt. Ja labāk sevi pazīsim un sapratīsim, varbūt nākotnē pat spēsim vienu otru lietu labāk izkārtot. Bet, ja neliēdzēs, tad tomēr neskādēs. Par mūsu sasniegumiem,

spējam un labajām īpašībām lai runā citi. Mums pašiem visnoderīgāk būtu apzināties mūsu trūkumus un vājās puses. Par to tad arī šoreiz būs runa.

Turpinājums 3. lpp.

Šajā numurā lasiet!

VALSTS VALODAS SARDZĒ

→ 2. lpp.

NESTĀVIET MALĀ!

Saruna ar *Latviešu banderovieti*,
kurš ir karojis Ukrainā

→ 4. lpp.

KAS valda pār prātiem?

→ 6. lpp.

Latviešu jaunieši par LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJU

→ 7. lpp.

VĒSTULE

DAUDZ NEATBILDĒTU JAUTĀJUMU...

Neticami, ka pagājis jau ceturtdaļgadsimta. Nav Barikāžu – palikušas atmiņas par to dienu un nakšu aukstajiem klimatiskajiem apstākļiem, upuriem, cerībām un ilgām pēc iecerētās nākotnes. Pagātne nav aizmirsta, taču cerības diemžēl vēl paliek... Mainījās valdības, protams, netrūka solījumu... Kā saka: “Neskatieties uz darbiem – klausieties, ko solām...”

Daudzi “darboņi” ir iedzīvojušies uz tautas rēķina. Ko varēja, to arī centās sagraut. Nesaprotami, ka nu pēkšņi “vecās ražotnes” kļuvušas liekas un nevajadzīgas? Un, proti, zemnieki vairs neprot izaudzināt cukurbietes. Kamdēļ jāaudzina? Cukurfabrikas likvidētas. Dārzeni jāved no citurienes – arī šajā jomā zemniekiem atkal trūkst zināšanu?

Runājot par ražotnēm – no manas dzimtās pilsētas Ventspils var saņemt pieredzi – protams, negatīvā virzienā. Un tā: nav vairs Gaļas kombināta, Piena kombināta, Mēbeļu kombināta, kokzāģētavas “Ventspils koks”, Maizes kombināta, kādreiz slavenā zvejsaimniecības uzņēmuma “Sarkanā baka”... Un kamdēļ gan vajag, ja nav zvejas kuģu? Ko varēja, to pārdeva, bet kurus ne – sagrieza dzelžos.

Zemnieku zemes, cik nu bija iespējas, iztirgoja. Kā atmiņas no “brālīgās padomju iekārtas” palika “kultūraugs – latvāņi”. Skaties un priecājies, kā tie aug bijušajās pamestajās saimniecībās.

Vēl domāju, vai atkal būs jāatgriežas senatnē? Zvejnieki brauks jūrā airu laiviņās? Nopirks jaunus modernus zvejas kuģus? Doma, protams, laba, bet vai zvejniekam būs pa kabatai tādus iegādāties? Jāattista tirdzniecība? Protams, taču nevajadzētu ievest to, ko paši varam saražot, izaudzēt. Dodiet iespējas zemniekiem izdzīvot, tāpat vairāk ražotnēm...

Daudz kas būtu vajadzīgs, tāpēc ir jāstrādā, nevis jāmierina ar solījumiem. Vai Saeimā vēl nepastāv ciņa par portfeliem? Un, kur palikusi tā doma, kāda bija pirms daudziem gadiem? Saukļi, reklāmas – to diemžēl netrūkst... Pensionārs daudzreiz liekas nevajadzīgs un lieks. Kamdēļ?

Daudz neatbildētu jautājumu... Domāsim.

Ivars Silazieds, Ventspilī

LIBERALIZĀCIJA

A.V. Gremze

Gribētos ticēt, ka ne jau man vienam šķiet pārāk divai-nas globalizatoriem tik neparastās humānisma izpau-smes bēgļu jautājumā. Vai kāds no globalizatoru liberā-ļiem ir kaut vienu asariņu nobirdinājis, kad tie, būdami pie pilnas apziņas un saprāta, pameta Baltijas valstis boļševiku mežonīgajai iznīcināšanas industrijai? Vai viņi ir kaut ko būtisku darījuši, lai tad, kad bija dota iespēja atzīt savu kļūdu un darīt visu iespējamo, to labotu? Tieši otrādi, tiek iesaldēta radītā situācija un vēl nesaprotamā veidā uzspiesta mākslīgi veidotā “nelaimīgo bēgļu” prob-lēma, lai mēs (tāpat kā ar okupantiem) paši tiekam galā, kas tad nu būs mūsu pašu iekšējā problēma.

Vai pēc taisnības mēs nevarētu justies daudz drošākā situācijā, ja ASV vispirms mums sniegtu reālu palīdzību okupācijas seku likvidēšanā – kaut vai okupantus mīļi uzaicinātu pie sevis?! Katrā gadījumā tas mums būtu ne-salīdzināmi svarīgāk nekā tanki, kas der tikai uzbrukū-mam. To tad arī varētu uzskatīt par humāno palīdzību tās klasiskajā izpratnē, nevis radot ieganstu Putina sli-mīgajai fantāzijai, ka mēs, latvieši, gatavojamies krievu iznīcināt.

Kādēļ mēs esam nolemti dzīvot pastāvīgās bailēs par to, ka Putinam jebkuru brīdi var rasties iegansts izman-tot radušos situāciju, lai pierādītu savu “humānismu” un “glābtu” no latviešiem “nabaga” okupantus? Tas ar no liberāļiem aizgūto izpratni par demokrātiju ir tik gau-žām vienkārši izdarāms.

Viss liek domāt, ka varbūt arī Obama nācis pie atziņas, ka šī krievu (Putina) glābšanas metode nav zemē meta-ma un nākotnē var kalpot par vienīgo iespēju attaisnot savu rīcību Eiropā. Vienīgi, ja šīs idejas autori abās pusēs nav vieni un tie paši, jo uzkrītoši daudz kas ir kā vienas vistas dēti. Piemēram, pašcenzūra. Pie boļševikiem tam bija liela loma izdzīvošanai. Vajadzēja strikti ielāgot, ko un kā runāt proletariāta sabiedrībā un ko uzdrošināties paust savu tuvinieku (sevišķi uzticamu cilvēku) klātbūt-nē. Reizēm pat bija komiski vērot, kā cilvēks spēj sevi līdz nepazīšanai pārvērst, kad bija spiests uzkāpt tribīnē – pat visnenozīmīgākās auditorijas priekšā. Ja tam nebū-tu svarīga loma arī liberālajā demokrātijā, tad mums to nenāktos vērot pašreizējos apstākļos. Bet... tieši tā tas ir arī mūsdienās.

Vairums saprot un skaidri apzinās, kāda katastrofa draud latviešu tautai gan ar Šengenas vienošanos, gan ar homoseksuālismu un tagad vēl ar jauniem āfrikāņu, aziātu un krievu migrantu draudiem. Bet cik ir to, kuri spēj tam pretī runāt? It sevišķi tas attiecas uz valsts ierēdņiem – kā lakmuss šie jautājumi parāda viņu verd-zisko atkarību no kaut kāda (vārdā nenosaukta) cen-tra, kura virtuvē tiek gatavota nāvējoša inde sabiedrības smadzenēm, turklāt ar ļoti līdzīgām sekām, kādas bija boļševiku ideoloģijai.

Liberalizācija nozīmē tikai to, ko boļševiki panāca ar teroru, – liberāli radīt apstākļus, lai visi “brīvprātīgi” būtu spiesti darīt tikai tā un nekā citādi.

Tiek radītas visādas, šķietami nenovēršamas, problē-mas, kas neļauj paskatīties tālāk par savas mājas sliekš-ni – lai tikai novirzītu uzmanību no mākslīgi radītajām katastrofālajām izmaiņām visos līmeņos mūsu dzīvē. Un tas notiek, sākot jau ar ģimenisko attiecību iznīcināšanu – kā jebkuras tautas vissvarīgāko pamatelementu stabi-las valsts pastāvēšanai.

Tikai pasekosim mazliet, kādu grūti aptveramu postu šīs pēdējais fakts ir nodarījis latviešu tautai. Visdraus-mīgāk mēs tikām piemeklēti no boļševiku okupācijas, uz kā fona vācu okupāciju var neņemt vērā – tajā, lai vai kā, tomēr bija atrodams kaut kas no civilizētās pasaules. Un par visu to, kas bijis, vācieši kardināli pārvērtējuši visu savu neseno pagātni. Bet kā ir ar boļševikiem? Tā vietā, lai vienreiz uz visiem laikiem izbeigtu ļaunuma impēri-jas pastāvēšanu, no liberāļiem aizkustinošā veidā tā tika glabāta un sargāta, barota un uzturēta, grūžot tai rīklē visu – jaunākās un ne tik jaunas tehnoloģijas, upurējot Baltijas valstis un pusi no Eiropas, ko, izsūkdamā līdz pēdējam, pamata kā vecu zeķi atpakaļ Eiropas demokrā-tiem, lai tagad – ne jau bez liberāļu atbalsta, kas no jau-na atguvuši elpu, – pieprasītu agrākās pozīcijas.

Kā man – cilvēkam, kas to visu ir izbaudījis uz savas ādas, – vērtēt to, ko mēdz saukt par lielo politiku? Par kazino, kur esam maiņas līdzeklis lielajā spēlē, kurā ne-spējam mainīt spēles noteikumus? Varbūt par savdabīgu arēnu, kurā tiek palaisti vergi nežēlīgā ciņā, solot tiem brīvību, ja uzvarēs, toties organizatoriem asus pārdzīvo-jumus? Bet varbūt pavisam vienkārši – par kādu mākslīgi radītu smadzeņu slimību, kas noris mutācijas rezultātā?

Liberalizācija nozīmē tikai to, ko boļševiki panāca ar terorū, – liberāli radīt apstākļus, lai visi “brīvprātīgi” būtu spiesti darīt tikai tā un nekā citādi. Nacionālo patri-otismu aizvietoja ar iedresētu pašcenzūru, kurā pastāv neredzamā sarkanā līnija, kurai pāri nu nekādi – tas jau būs fašisms, holokausts, rasisms, radikālisms, nacionā-lisms, par ko nekas šausmīgāks vairs nav iedomājams...

Tikai vista brīnās par rezultātu, ja tai perēšanai tiek piespēlētas piļu olas, bet viņai taču smadzeņu tik maz...

VALSTS VALODAS SARDZĒ

Laikraksta “DDD” šā gada 6. numurā bija publicēts ventspilnieces Steidzītes Freibergas iesniegums Valsts valodas centram par iespējamiem Valsts valodas likuma pārkāpumiem Pārventas bibliotēkā. Steidzīte Freiberga ir saņēmusi atbildi no Valsts valodas centra, kuru lūdza publicēt laikrakstā “DDD”.

PAR VALSTS VALODAS LIETOJUMU IZSTĀDĒ “PĒRĻU PASAULE”

Valsts valodas centrā (turpmāk – centrs) ir saņemts iesniegums, kurā norādīts, ka Pārventas bibliotēkā š.g. 5. martā atklāta izstāde “Rotu pasaule”, kuras laikā runāja tikai krievu valodā, tādējādi radot cilvēkos sašutumu.

Valsts valodas likuma 11. panta pirmā daļa noteic, ka valsts un pašvaldību iestāžu, tiesu un tiesu sistēmai piederīgo iestāžu, valsts un pašvaldību uzņēmumu, kā arī uzņēmēj sabiedrību, kurās lielākā kapitāla daļa pie-der valstij vai pašvaldībai, rīkotie pasākumi notiek valsts valodā. Ja pasākumā tiek lietota svešvaloda, rīkotājs nodrošina tulkojumu valsts valodā.

Centrs veica pārbaudi Pārventas bibliotēkā. Pārbaudes laikā bibliotēkas vadītāja I. Gredzena paskaidroja, ka izstāde bija atvērta tikai š.g. 5. martā, taču pati tajā nav piedalījusies. Lai izvērtētu iesniegumā minēto informāciju, centrs I. Gredzenai pieprasīja sagatavot rak-stveida paskaidrojumu par iesniegumā minēto situāciju.

Informējam, ka 2016. gada 24. martā centrā saņemts Pārventas bibliotēkas vadītājas I. Gredzenas paskaid-rojums, kurā norādīts, ka izstādi “Pērļu pasaule” vadīja Ventspils 3. vidusskolas kulturoloģijas skolotāja N. Matjušenko. Pirms izstādes atklāšanas ar minēto skolotāju I. Gredzena pārrunājusi organizatoriskus

Steidzīte Freiberga nav samierinājusies ar Valsts valodas centra sniegto atbildi, tāpēc vērsusies Tieslietu ministrijā.

Latvijas Republikas Tieslietu ministrijai PAR VALSTS VALODAS IGNORĒŠANU

Š.g. marta pirmajā pusē Valsts valodas centram nosūtī-ju pretenziju par cilvēku pausto sašutumu valsts valodas [ne]lietošanas sakarā Pārventas bibliotēkā Ventspilī. Tā kā Valsts valodas centrs atrodas Tieslietu ministrijas pakļautībā, nosūtu tagad Jums sava iesnieguma un Valsts valodas centra atbildes kopijas un vēršos pie Jums ar lū-gumu izvērtēt centra atbildi uz šo manu iesniegumu.

Paldies, protams, jāsaka Valsts valodas centram par manas pretenzijas izskatīšanu vispār, bet gaidīju tomēr nopietnāku attieksmi no centra puses, jo, manuprāt, valsts valodas ignorēšana ir jāuzskata par pietiekami svarīgu pārkāpumu, lai par to vainīgā puse saņemtu vis-maz brīdinājumu. Bet te notikusi tāda nevainīga izru-nāšanās un gandrīz vai okupanta attaisnošana, ka, lūk, taču “labdien” pateikusi N. Matjušenko (pasākuma or-ganizatore) latviski, bet sašutuma paudējs tātad melojis.

jautājumus, saruna notika latviešu valodā, līdz ar to neradās nepieciešamība norādīt, ka izstādes atklāšanai jānotiek valsts valodā.

Vienlaikus paskaidrojumā norādīts, ka I. Gredzena ie-bilst apgalvojumam, ka “ne vārda nepasaka latviski”, jo pasākuma vadītāja izstādes atklāšanas sākuma uzrunu teikusi valsts valodā, kā ar izstādes veidotājas D. Puķītes uzruna bijusi latviešu valodā. Bibliotēkas vadītāja I. Gredzena norāda, ka nav pieļaujama situācija, ka izstāde notiek svešvalodā, un atzīst, ka pasākumam bija jānotiek valsts valodā.

Centra amatpersonas pārbaudes laikā vērsa atbildīgo personu uzmanību uz to, lai, turpmāk organizējot dažāda veida pasākumus, neatkarīgi no norises vietas pastiprināta uzmanība tiktu pievērsta Valsts valodas li-kuma prasību ievērošanai un cieņpilnai attieksmei pret latviešu valodu.

S. Pāvulēna
VVC Valodas kontroles reģionālās nodaļas vadītāja

Nu, piedodiet – pat zirgam jāsmejas. Ja arī tā ir bijis, tad ko teikt par pašu pasākumu, kurā latvieši nav sapratu-ši ne vārda? Vai ar to ir gana, ka bibliotēkas vadītāja I. Gredzena pati “*norāda, ka nav pieļaujama situācija, ka izstāde notiek svešvalodā, un atzīst, ka pasākumam bija jānotiek valsts valodā*”?

Nu, jauki. Tikai kāpēc tad par to, ka viņa tomēr ir pieļāvusi šādu nepieļaujamu situāciju (pārkāpumu pret valsts valodu), kurā tika apmulloti latvieši, nav sekojis adekvāts sods? Tad jau varbūt ar miermīlīgu izrunāša-nos varam attaisnot arī noziedzniekus, kuri paši piekrit (“*norāda*”), ka noziegumu darīt nav labi?!

Un kāpēc vispār mūsu zemes okupanti būtu nepār-traukti jāžēlo, noniecinot pat savas valsts valodu?

Neesam manījuši, ka Ventspils dome, kuras pakļauti-bā ir bibliotēka, būtu pievērsusi uzmanību šim “Ventas Balsi” publicētajam latvieša sašutumam par valsts va-lodas lietošanas ignorēšanu sabiedriskā pasākumā bib-liotēkā.

Ceru no Jums sagaidīt vismaz nopietnāku rīcību, lai šīs nepieļaujamās situācijas pieļāvējiem (pārkāpumā pret valsts valodu) tiktu piemērots adekvāts soda mērs.

Ar cieņu
Steidzīte Freiberga

LIKTEŅDZIRNĀS MALTIE

Vilhelms Ļuta

žurnālists

Skandināvu valstīs – Norvēģijā, Somijā un Zvied-rijā – iedzīvotāju skaits simts gados ir divkārsojies. Līdzīgam pieaugumam vajadzēja būt arī Latvijā, kur dzīves un dabas apstākļi labāki nekā aizjūras kaimiņiem. Vajadzēja būt trim miljoniem latviešu. Taču, par nelaimi, mūsu zemītē ieskatījies brutālā kara Dievs Marss. Un sāka malt likteņdzirnas.

Lielslaktiņu ievadīja Pirmais pasaules karš. 1914. gadā mūsu tautieši tika iejūgti kara ratos. Ar-mijā iesauca 140 tūkstošus latvju dēlu. Jau pirmajos kara mēnešos nācās pie-dzīvot asiņainas ciņas. Austrumprūsijā (Augusto-vā un Mazūrijas ezerainē) krita 250 tūkstoši latviešu. Tāda cena bija cara gene-

rāļu karot neprasmei un nodevībai.

Vēlāk, karojot Latvijas te-ritorijā, zaudējumu nekļuva mazāk. Ziemassvētku kau-jās, Tīrelpurvā, Ložmetēj-kalnā un Nāves salā dzīvības zaudēja 9 tūkstoši latviešu.

Krievijas pilsoņkarā caur latvju strēlnieku rin-dām izgāja 70 tūkstoši vīru. Vairums no viņiem cinījās par Ļeņina lielinie-kiem, bet desmit tūkstoši aizstāvējās baltgvardu pusē par Kolčaku, Deniki-nu, Vrangeli un Judeņiču. No šī slaktiņa Latvijā dzīvi atgriezās tikai 12 tūkstoši strēlnieku.

Visai asiņains izrādījās arī 1919. gads, kad norisa Latvijas atbrīvošanās ciņas. Bojā gāja 13 tūkstoši kara-vīru un civiliedzīvotāju.

Sešos kara gados, ko-pumā nemot, pagaisa 277 tūkstoši latviešu. Pamat-nācijas skaits saruka par piektdaļu.

Nākamās asiņainās kā-vas atsākās pēc pārdesmit gadiem. Upurus prasīja Ot-rais pasaules karš, ilgsto-šās okupācijas, partizānu ciņas. Latviešu asins strau-mes lija pie Staraja Rusas, Ostrovas, Volhovas pur-vos, Lubānas klāņos. Mo-res kaujā, aizstāvēt Kur-zemes cietoksni. Krievu un vācu armiju virspavēl-nieki frontē bieži nostādīja latviešus pret latviešiem. Nolūks cinisks: paglābt savējos uz latviešu rēķina. Pēc kara latviešu mas-veida iznīcināšana turpi-nājās Sibīrijas nāves no-metnēs. Karā, represijās un izsūtījumā bojā gājušo

latviešu skaits pārsniedza 257 tūkstošus.

Jāatgādina, ka Hitlerare-žīmu upuru skaita ziņā sta-līnisti pārsniedza trīskārt.

Simts gados lielvaras, kārtojot savstarpējos rē-ķinus, nogalināja 0,4 mil-jonus latviešu. 0,2 miljoni latviešu tika izklīdināti pa citām pasaules valstīm.

Kopumā latviešu skaits Latvijā ir samazinājies par 0,6 miljoniem jeb 42%. Zi-mīgi, ka holokaustā ebreju skaits arī tika samazinājies par 42 procentiem.

Vēl var piebilst, ka Ot-rajā pasaules karā Vācija zaudēja 10%, bet PSRS 12% savu iedzīvotāju.

Kopumā latviešu skaits Latvijā ir samazinājies par 0,6 miljoniem jeb 42%. Zīmīgi, ka holokaustā ebreju skaits arī tika samazinājies par 42 procentiem.

KĀPĒC ESAM TĀDI, KĀ ESAM

Kā vēsture mūs veidojusi

Turpinājums no 1. lpp.

Šis referāts tāpat būs apzināti vienpusīgs, bet – labā nolūkā. Lai neizplūstu garā traktātā, man nāksies dažas parādības vienkāršot, dažus jautājumus apskatīt fragmentāri. Vispārējo ainu tas, manu prāt, tomēr negrozīs.

Kā zināms, mēs piedēram pie indoeiropiešu tautu saimes, un pēc paskata mūs visai grūti atšķirt no daudzu citu radniecīgu tautu locekļiem. Bet vēsturiskā attīstība, sabiedriskā vide un sabiedriskie apstākļi ir mūs veidojuši un ietekmējuši, radījuši zināmus vērtējumus, paradumus, dzīves ievirzi (dzīvesziņu). Tur nav ko slavēt, tur nav par ko skaisties, bet to ir interesanti pārlūkot.

Kā etniska grupa ar savām tradīcijām un valodu mēs esam ļoti sena (vecāka par amerikāņiem, kanādiešiem, angļiem, frančiem u.c.), bet kā kultūras nācija – stipri jauna, tikko simt gadus veca.

Krusta karu un vācu ekspansijas rezultātā mūsu seno cilšu brīvā attīstība tika pārtraukta 13. gadsimtā. Līdz pat visjaunākajiem laikiem latvieši dzīvoja citu tautu, citu kultūru un politisku sistēmu aizbildniecībā. Tā kā kristīgo ticību senajā Baltijā nācās izplatīt ar rupju varu un sīvā cīņā, tad iekarotās Māras zemes jeb Livonijas (t.i., vēlākās Latvijas un Igaunijas) mācītā kārta (garīdznieki) bija naidīgi un nicīgi noskaņota pret turienes cilšu agrāko “pagānisko” kultūru un tradīcijām. Tai nebija nekādas intereses to dokumentēt un aprakstīt, kā tas, piemēram, notika Islandē, kur kristīgā ticība nostiprinājās bez asins izliešanas. Tāpēc mūsu senču vecākā kultūra, it īpaši viņu mutvārdu vēstures tradīcijas, gāja bojā uz visiem laikiem.

Ilgajos un nežēlīgos krusta karos krita daudz mūsu seno cilšu kungu un karavadoņu; lielāks skaits no šī virsslāņa kopā ar savu kara draudzi un tuviniekiem devās trimdā uz radniecīgo leišu zemē, uz Novgorodu, Pleskavu un Polocku. Pārējie augstmaņi laika gaitā saradojās un saplūda ar iekarotājiem – pārvācojās (brīvkungi Gaili-Hāni, firsti Līveni u.c.). Galotnes bija nocirstas – turpmāk norisinājās šo cilšu sabiedrības lēna nivelēšanās par zemnieku kārtu, kura pamazām grima arvien lielākā nebrīvībā. Šis process bija ilgs un sarežģīts, un arī šai nivelētajā sabiedrībā bija dažādas pakāpes un atšķirības. Bija arī daži izņēmumi – kuršu ķoniņi, atsevišķas brīvzemnieku (leimaņu) dzimtas un latviešu namnieki Rīgā. Bet mums neizveidojās pašiem sava garīdznieku un muižnieku kārta – nebija savas vadības.

Tai pašā laikā senajā Livonijā, iekšējās migrācijas un kolonizācijas ceļā, notika seno cilšu saplūšana: izveidojās latviešu un igauņu tautas.

Svešu novērotāju (ceļotāju) un hronistu apraksti, Rīgas latviešu amatu sūdzības (18. gadsimtā) liecina, ka latvieši tomēr nebija aizmirsuši, ka viņi ir īstie, senie zemes saimnieki un īpašnieki, bet vācieši – tikai ienācēji, kas ar viltu un varu uzmetušies par kungiem. Ir daudz liecību par latviešu sarkasmu, humoru un nesalauzto spītu. Ar smalku ironiju latvietis saka:

*Kungi raksta grāmatā,
Saule kļava lapiņā.*

Bet ilgus gadsimtus viņi ir atrauti no savas zemes sabiedriski politiskās un kultūras dzīves kārtotāšanas un vadības. Dažādu monarhu virskundzībai mainoties, “Baltijas provinču” sabiedriski politisko vadību savās rokās patur vācu patricieši (rātskungi), bet garīgo dzīvi vada vācu mācītāji – “muižniecības taure kancelē”. Latvieši (“arāju kārtas”) aktivitātes loks tāpēc ilgu laiku ir šauri norobežots: tas aptver lauku darbus mājā un muižā, ģimenes un radu būšanu. Lielkungs un cienīgtēvs ir viņa tiešie priekšnieki, abi – ienisti. Šo situāciju gleznaini izteicis J. Medenis:

*Iet gadu simteņi un
lasa vecā stabā:
Te karātavu kalns, tur
kapu akmens žogs,
Tie pirksti muižā ved,
tiem galā baznīckrogs,
Un vidū mācītājs zem pūra
sveci glabā.*

Latvietim tāpat **nav iespēju vingrināties sabiedriskā, kolektīvā darbā**, strādāt kopējiem mērķiem un pasākumiem. Šīs spējas viņš nevar attīstīt, jo biedrošanās ir bīstama buntavniecība. Un viņš pierod, ka jāpaļaujas tikai uz paša spēkiem. Latviešu daudzdzimtais **individuālisms**, nespēja un neticība kopējiem pasākumiem ir vēsturiski nosacīta.

Ar muižas lielās saimnieciskās un policejiskās varas palīdzību, ar propagandu no kanceles latvietim nemitīgi cenšas **iepotēt paklausību un bijību pret kungiem**, pazemību, pieticību un strādību; ar visādiem līdzekļiem viņam cenšas **iedvest mazvērtības apziņu**. Viņam mēģina pat iegālvot, ka latvieši nav tauta, bet “arāju kārta”, ka viņu valoda ir tikai zemnieku mēle, ka izglītoti latvietis ir “Unding”, neiespējama lieta.

Bet tautas apspiestie garīgie radošie spēki un tieksmes meklē kādu izpausmes iespēju – tā rodas mūsu apbrīnojamais folkloras zelta fonds – mūsu **liris-kās tautas dziesmas**, sakāmvārdi, parunas, teikas un pasakas. Un latvietis izvērsās par **aizrautīgu**

dziedātāju. Viņš izdzied savus priekus un bēdas, savus dzīves vērojumus un pieredzi. To viņam neviens nespēj aizliegt, kaut arī šīs dziesmas reizēm ir mēģināts nonicināt. Savas ilgās nebrīves laikos latvieši kļūst par izcilu dziedātāju tautu, kas gluži pamatoti var teikt:

*Dziedot dzimu, dziedot
augu,
Dziedot mūžu nodzīvoju.*

Vai brīnums, ja **lirika** joprojām ir latviešu rakstniecības spēcīgākā nozare, it īpaši atkal apspiestajā dzimtenē?

Savās dziesmās latvietis ieliek sava “es” labāko daļu; tur viņš atbrīvojas, noreāģējas. Bet skaudrā praktiskās dzīves istenība ir likusi viņam attīstīt arī citas maņas un prasmes, jo **ir jāprot dzīvot**, izdzīvot, izkulties caur visādiem spaidiem un grūtumiem (“kas māc, tam nāk”). Pašam ar visu jātiek galā. No citiem nekādu palīdzību nav ko gaidīt. Un, apstākļu spiests, izveidojas visnotaļ **materiālistiski ievirzīts praktiska aprēķinātāja tips**. Mēs redzam viņu dažādu laikmetu maiņās ar cepuri rokā, ar līku muguru, ar sieciņu padusē, bet ar blēdīgu smīnu ūsās. Viņš ir izdarīgs, izturīgs, centīgs (nereti pārcentīgs), visādās sīkās blēdībās izmanīgs (dažkārt arī zaglīgs), **bez solidaritātes un lojalitātes pret saviem kārtas brāļiem**, jo “katrs rauj, cik var un kur var”. Viņš ir gatavs aprunāt, apsūdzēt un nodot citus, ja pašam kas atlec, bet bieži vien arī, ja nekas neatlec – tā sakot, aiz paraduma. **Tās ir apspiesta, izmantota cilvēka īpašības**, kas cenšas izdzīvot un tikt labākā robā šai bēdu pasaulē. Šī latviešu tautas maitāšana ir vislielākais noziegums, ko mums nodarījušas dažādās svešās varas no senākiem līdz visjaunākajiem laikiem. Ojārs Jēgens par to trāpīgi skandē (par latviešu dažnedažādo kalpošanu):

*Par šķēpnēsi, par vēstnesi,
Par bruņu kalpa kalpu,
Par lauksargu,*

*par mežsargu,
Par muižas staļļa puisī,
Par krāsnkuri, par rijkuri,
Par kunga kambarsulaini,
Par piķieri, par šķilteri,
Par naktssargu,*

*par vārtsargu,
Par pussargu,
par aizsargu,
Par visu karu kalpu...*

Mazāk izturīgie atkal slīcināja savu bezcerīgo dzīvi alus krūzēs un brandvīna kannās – “šķidrajā maizē”. Apspiestības laikos latviešu tautā izplatījās **žūpības posts**. No šīs tradīcijas mēs līdz pat šim laikam neesam tikuši valā (mūsu dzimtenē tā tagad diemžēl zeļ ar jaunu spēku progresīvās, lielās, pareizticīgās un brālīgās krievu tautas ietekmē).

Protams, vienmēr un vi-

nos laikos ir bijuši izņēmumi: cilvēki ar augstu tikumību, dažādi dumpinieki un nemiernieki.

Šādā primitīvā eksistences cīņā dzīvojot, nekādas plašākas un nopietnākas garīgas intereses attīstīties nevarēja. Ideāls bija gluži vienkārši **labāka dzīve**, labāki materiālie apstākļi un agrārajā sabiedrībā radušās bezgalīgās ilgas **pēc sava kaktiņa, sava stūrīša zemes**.

Taču jau 17. un 18. gadsimtā vienam otram latvietim (it īpaši dažiem Rīgas amatnieku dēliem) laimējās iegūt akadēmisku izglītību. Dažs labs no viņiem – mācītājs Jānis Reiters un mācītājs Vilis Šteineks – ir arī iestājušies par saviem tautiešiem. Bet izglītotā sabiedrība līdz 19. gadsimta otrajai pusei ir tikai vācu sabiedrība, un viss vairums izglīto to latviešu ar laiku pārvācojas un zūd savai tautai (nav gandrīz tādas baltvācu dzimtas, kuras senčos nebūtu kāds latvietis vai igauis).

Gan maitāta un kropļota, bet grūtā darbā un vienkāršā dzīvē rūdīta, tauta izdzīvo dzimtniecības un klausu laikus. 19. gadsimta otrajā pusē sāk strauji izveidoties **latviešu gruntniecība** jeb saimnieku kārta. Industrializācijai attīstoties un pazūdot cunftu spaidiem, tai pašā laikā rodas **latviešu pilsonība un rūpniecības strādnieki**. Neizlutinātie latviešu gruntnieku un pilsonisko arodu pionieri parāda ārkārtīgu enerģiju un darba spējas, sasniegdami apbrīnojamus rezultātus (šur tur pilsētās viņi sāk izspiest vāciešus).

Bet latviešu lauku un pilsētu pilsonībai (saucsim to tā) šī laušanās uz augšu paņem visus spēkus. Tā gluži dabiski ir visnotaļ materiālistiski ievirzīta.

Attīstīta, veca pilsonība rietumu zemēs ir bijusi tas slānis, kas attīsta nacionālo kultūru, mākslu, zinātnei, kas atbalsta un veicina šīs ikvienai kultūras nācijai tik svarīgās nacionālās dzīves nozares. Tā arī mēdz izveidot nacionālpolitisko ideoloģiju un uzņemties politiskās cīņas vadību. **Latviešu pilsonības attīstības vēsture ir pārāk īsa**, lai tā līdz 20. gadsimta sākumam spētu izaugt par tādu sabiedrisku faktoru un spēku (latviešu tautiskā kustība jau astoņdesmitajos gados apstāst nacionālā romantismā un politiskā pieticībā).

Izsitūties cik necik uz augšu, tā izveido savu dzīves stilu, kā nu zina un prot. Paraugi ir: uz laukiem – muiža, pilsētās – vācu birģeri. Latviešu pilsoņi noskatās, kā kungi ēd un dzīro, kā iekārto savas mājas. Viņi **cenšas atdarināt vācu materiālo kultūru un sadzīves paradumus, slikti kopējot dažādas ārišķības** (turklāt bieži vien tās izkēmojot).

Par mūsu sasniegumiem, spējām un labajām īpašībām lai runā citi. Mums pašiem visnoderīgāk būtu apzināties mūsu trūkumus un vājās puses.

Ticis pie rubļa, latvietis cenšas spēlēt kungu, plāties ar savu mantu (“es var’ maksāt”), pērk plīša mēbeles, kroplukturnus, klavieres, palmas (vai vismaz gumijkoku), riko izšķērdīgas viesības. Viņa bērniem obligāti jāmacās spēlēt klavieres – vienalga, vai tiem šai laukā ir kādas spējas vai nav. Baltvācu istā, nopietnā gara kultūra latviešu pilsoņiem visumā paliek sveša; ar baltvācu ievērojamo literātu slāni viņiem maz saskares. Sveša paliek arī izpratne par garīgo baudu un par to, ko tā spēj dot kulturāli attīstītam cilvēkam.

Saviem bērniem turīgais latvietis pūlas sagādāt “vieglāku dzīvi”, sūta tos skolās, bet nespēj viņus garīgi vadīt un ietekmēt.

Šis jaunās latviešu pilsonības ideologs, materiālās labklājības sludinātājs un veicinātājs ir izcilais tautas atmodas darbinieks **Krišjānis Valdemārs**. Viņa lieliskie nopelni latviešu pašapziņas celšanā un saimnieciskās attīstības veicināšanā neprasa nekādus komentārus. Bet viņš bija vājās nacionālās politikas stratēģis un tautas nākotnes plānotājs.

Arī nabadzīgākie latvieši ātri apķēr, ka izglītība dod iespējas tikt uz augšu, palīdz iegūt vieglāku darbu un ērtāku dzīvi. Un latvieši ar neredzētu centību laužas uz skolām (ar apbrīnu un ir konstatējuši vairāki vācu publicisti, norādot, ka vācu zemākajos slāņos šādas tieksmes nav novērojamas). Bet **izglītību** latvietis visumā uzskata **tikai par līdzekli, nevis par mērķi un pašvērtību**, kam nozīme personības attīstīšanā. Nav vēl īstas izpratnes par to, ko dod garīgi pilnvērtīga dzīve, intelektuālas intereses un garīga bauda. Pavisam niecīga interese ir par teorētiskajām humanitārajām un sabiedriskajām zinātnēm.

(Arī neatkarīgajā Latvijā bija pavisam maz latviešu vēsturnieku, filologu un filozofu. Gluži skandalozs ir fakts, ka līdz pat 1936. gadam Latvijas Universitātē nebija Latvijas vēstures katedras; visā mūsu neatkarības laikmetā arī netika

sarakstīta zinātniski pamatota Latvijas vēsture).

Tāpēc latvieši vienmēr ir bijuši vāji minētajās zinātnēs, **vāji teorētiskajā, ideoloģiskajā plāksnē**. Šim apstāklim bijušas gaužām bīstamas sekas, jo tieši uz šīm zinātnēm balstās tautas nacionālā kultūra un dziļāka, noturīgāka nacionāla apziņa. Arī šodien **nopietnāks kulturāls nacionālisms lielākai latviešu daļai joprojām ir diezgan svešs**, jo tāds var rasties tikai tad, ja cilvēks tiešām pazīst savu vēsturi un kultūru (tai vietā gan redzam dažādas ārišķīgas izdarības, kas, šķiet, maz pārliecina pat pašus darītājus). Mēs trimdā turpinām izšķiest sabiedriskus līdzekļus visādiem neprātīgiem projektiem, bet neesam spējuši radīt nevienu nopietnu periodisku zinātnisku izdevumu kādā svešvalodā, ar kuru varētu stāties veco kultūras tautu priekšā (tas tikai viens piemērs, bet raksturīgs).

Mūsu pirmie akadēmiski izglītotie laudis bija mācītāji un ārsti, tad nāca klāt inženieri un advokāti. Studēt teorētiskas disciplīnas latvietis ilgi uzskatīja par “plānā galdiņa uršanu”. Ar to gan varēja nodarboties delverģie, pārsmalcinātie “kungi” (vācieši, citautieši), bet latviešu zemnieka dēlam bija jāskatās “reāli”. Iemesls, protams, bija neziņa, neizpratne, nepamatotas bailes par “praktiskās dzīves nodrošināšanu”, jo – “was der Bauer nicht kennt, frisst er nicht”. Mēs dažkārt skatāmies no augšas uz “slinkajiem, nevīžīgajiem krieviem”, bet aizmirstam, ka viņiem vienmēr ir bijuši savi teorētiķi, domātāji un punktierētāji.

Atsevišķi, nedaudzi izņēmumi arī mums ir bijuši. Uz viņiem mēs vēl šodien balstāmies, atsaucamies. Bet viegli viņiem nav klājies. Latviešu pilsoņu aprindās arī agrākos laikos varam atrast dažu labu kulturālu dzimtu, pat dažu ievērojamu mecenātu (piem., Augustu Dombrovski), bet vispārējo ainu tas negroza.

Turpmāk vēl...

VAI LATVIEŠU MAIDANS UZVARĒTU?

Turpinājums no 1. lpp.

Gaļina Plačinda: Jūs taču esat saprātīgs cilvēks. Vai patiešām jūs uzskatāt, ka Maidans varētu atrisināt visus uzdevumus, kas nostājušies mūsu sabiedrības priekšā?

Jurijs Kasjanovs: Nē, protams. Bet Maidana zaudējums slēpjas tajā, ka, atbrīvojoties no viena Janukoviča, tas saņēma citu Janukoviču un vēl piedevām daudzus mazus janukovičus. Precīzāk, viņi nekur neizzuda. Vienkārši aizgāja viena fizionomija, un parādījās daudzas citas.

G.P.: Kāpēc tas notika?

J.K.: Jo nebija Maidana lideru. Nebija Maidana principu. Un nebija Maidana plāna. Maidans zaudēja emocionāli – cilvēku cerību ziņā... Pēc tā nenotika kardinālas pārmaiņas. Bet tagad notiek spēcīgs kritiens atpakaļ. Tajā pašā pagātnē, no kuras mēs vēlējamies atbrīvoties. Maidana zaudējumu vajadzētu atzīt tāpēc, lai varētu izdarīt pareizus secinājumus un turpināt cīnīties.

G.P.: Kādus tieši secinājumus?

J.K.: Bez redzama organizēta cilvēku spēka, bez redzamiem īstiem, nevis butaforiskiem lideriem, bez redzamiem izstrādātiem principiem, pie kuriem vajadzētu pieturēties nākotnes valsts valdībai, bez redzama konkrēta plāna – tālākas pārmaiņas valstī nav iespējamās. Sistēmas cilvēki nevar veikt šīs pārmaiņas. Viņi visi ir cēlušies no Kučmas šineļa, un viņi nevar ar vienu roku zagāt, bet ar otru – veikt reformas. Tas nav iespējams. Viņiem visiem rūp tikai savu naudas kulišu papildīšana.

G.P.: Bet nevar izmainīt valsti Maidana laikā, piekritīsīt – tas nav viens īslaicīgs laikposms, bet ir evolucionārs.

J.K.: Bet mēs, pasionāri, neesam ar mieru gaidīt vēl 10 gadus. Vēl jo vairāk – nekādas evolucionāras pārmaiņas valstī nenotiek. Nu, parādījās policija. Bet līdzīgas pārmaiņas notiek zem valstu-donoru spiediena. Kara rezultātā ir radušies arī daži cilvēki, kuri ir izgājuši šo karu un ir sākuši domāt citādi. Bet tas ir kara rezultātā, taču evolūcija kā tāda sabiedrībā nenotiek.

G.P.: Jūs runājat par pasionāriem. Bet šie paši pasionāri arī ienesa, tēlaini izsakoties, uz saviem pleciem pašreizējo valdību viņu kabinetos...

J.K.: Nē. Es biju Maidanā kopš pirmās dienas. Un es varu ar pilnu atbildību apgalvot, ka mēs šos cilvēkus nekur “neienesām”. Mēs piekritām tam, ka ir t.s. “opozīcijas lideri”, kuri formāli nostājās Maidana priekšgalā. Bet, ticiet man, es zināju visu to virtuvi no iekšpuses un zināju, ka ne-

viens no viņiem Maidanu nevadīja. Un nelaime ir tā, ka Maidanam nebija vadoņa, viss notika emociju līmenī. Pēc studentu piekaušanas neviens cilvēks nesaveda – viņi sabrauca kopā paši, no visas valsts. Jā, bija to vai citu partiju piekritēji, neapšaubāmi, bet tas bija vienots cilvēku emocionālais jūtu uzplūdums. Par nožēlu mūsu sabiedrības bēda ir tā, ka mūsu valsts pastāvēšanas daudzajos gadsimtos šādos krīzes brīžos nedzimsť lideri, kuri norādīs pareizo virzienu un vedīs sev līdz...

Tā notika, kad pēc Krievijas impērijas sabrukšanas Ukraina pasludināja neatkarību. Nespēja pretoties bolševismam XX gs. sākumā. Vēl daudz senākā vēsturē nespēja pretoties poļu ekspansijai, Maskavijas ekspansijai.

Tāds lideris bija somiem – Mannerheims. Tāpēc tāda maza valstiņa Somija spēja pretoties Padomju Savienībai.

Tāds lideris – Pilsudskis – bija Polijā. Tāpēc Polija ieguva neatkarību pēc Krievijas impērijas sabrukuma.

Nu, nevar nosaukt Porošenko par nācīgas lideri, nu nekādi. Tāpat kā Turčinovu vai Jūliju Vladimirovnu ne. Viņi visi ir 90. gadu patvaļas cilvēki. Spekulantī, kuri nāca pie varas.

G.P.: Varbūt tā ir mūsu karma?

J.K.: Tā ir karma, pārliecinoši. Ja tas viss turpinās gadsimtiem ilgi. Bet šo karmu vajag pārraut. Vai arī – uzsākt revolucionāru darbību, un kādam ir jāuzņem par to atbildība. Un es domāju, ka tas notiks tuvākajā laikā.

UN TĀDS CILVĒKS NEATRADĀS...

Gaļina Plačinda: Jūs redzat tādus cilvēkus, kuri ir spējīgi uzņemties atbildību?

Jurijs Kasjanovs: Es – viens no viņiem. Un, jā, viņi ir. Es viņus redzu.

G.P.: Jūs esat gatavs ņemt varu savās rokās?

J.K.: Ja būs piemērots brīdis un tas būs nepieciešams – tad esmu gatavs. Tādā apmērā, kādā man šī vara tiek atvēlēta – vai nu laukumu apsargāt, vai nu ar korumpantu bandu cīnīties, vai nu frontē bataljonu vadīt – es šo varu ņemšu, bez vārda runas.

G.P.: Es runāju par varu valsts mērogā.

J.K.: Es netiecos pēc tās varas, pēc kuras dzenas visi mūsu politiķi. Saprotiet, pie mums pieklūt pie varas – tas nozīmē pierakstīties kādā partijā, kļūt par deputātu, pazust starp 450 tādiem pašiem un spaidīt

podziņas. Mani tas absolūti neinteresē. Jo mūsu – pēc būtības monarhistiskā valstī – parlaments nespēlē nekādu lomu.

G.P.: Es vēlos atgriezties pie jūsu tēzes par Maidana lideriem. Kāpēc mēs katru dienu uz skatuves vērojām Jaceņuku, Tjagniboku un Kļičko, bet nevienam nerādās doma viņus no turienes aizvilkt?

J.K.: Ja jūs paturpināsīt savu domu, jūs pati atbildēsīt uz savu jautājumu. Tas tāpēc, ka, lai viņus no turienes aizvilktu, vajadzēja kādu viņu vietā likt. Kādam vajadzēja iznākt priekšā un pateikt – es vadišu! Un visiem viņam vajadzētu paklausīt. Viņam vajadzēja būt apveltītam ar harizmu, pietiekošu autoritātes līmeni, stingrību un pat despotismu. Bet vieta bija tukša. Un šo vietu aizpildīja tie, kurus jūs nosaucāt.

G.P.: Sāksim ar to, ka apsardze nevienu “no malas” uz šīs skatuves nelaida.

J.K.: Tas viss ir nosacīti. Es, piemēram, varēju tikt cauri.

G.P.: Bet no otras puses – paskatieties uz Parasjuku, kuram izdevās iziet uz skatuves...

J.K.: Parasjuku vispār nav nekas manā izpratnē.

G.P.: Es par to, kas notiek ar tiem, kuriem izdodas uzrāpties (nevis burtiskā, bet pārnēstā nozīmē) uz skatuves.

J.K.: Parasjuku nebija lideris. Saprotiet? Cilvēks pateica skaistu runu brīdī, kad jau tā bija skaidrs, ka Janukovičs ir aizlaidies. Mēs to skaidri zinājām. Es tolaik biju “Autosardzē”, un mēs izsekojām katru Janukoviča soli, izvietojot visur savus posteņus. Bija skaidrs, ka spēka struktūras ir pilnīgi dezorientētas un negrib iestāties pret Maidanu. Bija skaidrs, ka tas viss iet uz galu. Katrā ziņā – bruņotas pretošanās fāze. Un šeit parādījās Volodja Parasjuku, kurš padraudēja ar pirkstu, un it kā pēc tā Janukovičs aizbēga. It nemaz! Viņš aizbēga pirms tam.

G.P.: Bet viņš par to zināja?

J.K.: Es nezinu. Ar Parasjuku nesagājos un nesaejos.

G.P.: Tātad īsta lidera nebija?

J.K.: Nebija, protams. Ne Parasjuku, ne Parubijs nebija lideri. Viņš varēja vadīt kādu simtu, bet arī tad tikai ierobežotā mērogā, tāpēc ka Maidana pašaizsardzības simti – tie bija lielākoties pašorganizēti, anarhistisks spēks. Un mēs zinām, ka liela daļa pašaizsardzības – kad sākās asiņainie notikumi – vienkārši aizlaidās lapās. Ko gan varēja vadīt tas pats Parubijs? Viņam trūka autoritātes. Viņš nevarēja vadīt Maidana pašaiz-

sardzību. Un par Kļičko es varu runāt ilgi.

G.P.: Par ko tieši?

J.K.: Par to, kā mēs viņam lūdzāmies pārņemt varu savās rokās. Pēc tam, kad notika 19. janvāra notikums (Maidana lūzuma punkts, maidanieši uzsāka Gruševska laukuma šturmešanu. Čīņas turpinājās līdz 23. janvārim, tajās gāja bojā vismaz divi mītiņa dalībnieki – Sergejs Nigojans un Mihails Žizņevskis. Kaujinieku ievainotais Romāns Seniks nomira slimnīcā pēc dažām dienām. – “Mir” piez.), es runāju ar kaujiniekiem Marijas parkā. Viņi teica: “Sāksim vienoties, lai nenotiktu asinsizliešana. Tikai lai tas notiek ar kādu konkrētu personu.” Ar ko? Ar Jaceņuku viņi negribēja. Ar Tjagniboku – simtprocentīgi negribēja. “Bet, lūk, Kļičko,” viņi teica, “neitrāls cilvēks, mēs esam gatavi ar viņu runāt. Mēs parakstīsim dokumentu, kurā appemsimies nepielietot nekādu kaujas darbību pret Maidanu. Bet arī jums šis dokuments ir jāparaksta.”

G.P.: Kas tie bija par kaujiniekiem? Kāda līmeņa? Vai viņiem bija kādas pilnvaras risināt sarunas ar mītiņa dalībniekiem?

J.K.: Protams, nē, viņi to darīja pēc pašu iniciatīvas. Tie bija Iekšlietu ministrijas un Ukrainas Drošības dienesta pulkveži un ģenerāļi, kuri tur atradās, tajā pusē.

G.P.: Un kas notika tālāk?

J.K.: Kļičko atteicās.

G.P.: Kāpēc?

J.K.: Nezinu, kāpēc. Mēs viņam teicām, ka kaujinieki ir gatavi uzsākt sarunas. Un vēlas tās uzsākt tikai ar vienu – ar to, kura rokās būs visa vara.

G.P.: Vai tad patiešām visi domāja, ka Kļičko ir cilvēks, kurš var uzņemties visu varu, bet vēl jo vairāk – atbildību par notiekošo?

J.K.: Jūs saprotat... Es tā neuzskatīju un neuzskatu. Bet kādam vajadzēja vienoties, lai izvairītos no nevienam nevajadzīgas asinsizliešanas... Es runāju par lauka komandieriem no kaujinieku puses, kuri atradās Gruševska laukumā, par viņu vēlēšanos vienoties ar konkrētu un atbildīgu Maidana pārstāvi. Vienoties par to, lai viņiem nemestu ar pudeļiem, un lai viņiem nebūtu jāšauj pretī.

G.P.: Un tāds cilvēks neatrādās?

J.K.: Un tāds cilvēks neatrādās...

G.P.: Un kāds ir secinājums?

J.K.: Nu, kāds ir secinājums... Mums toreiz nebija lidera. Mums nav lidera arī šodien.

G.P.: Lūk. Pie tā es vēlējos sarunu novadīt. Pie tā, ka visi šie lozungi par šodienas varas maiņu – ir

tukša runa. Tāpēc, ka tās vietā nav ko likt...

J.K.: Tas ir acīmredzami.

KAUT KAS IR JĀUPURĒ

Jurijs Kasjanovs: Es neesmu trešā Maidana piekritējs. Katrā ziņā ne šobrīd. Vienkārši pateikt: “Porošenko, ej prom!” – ir pateikt neko. Jo Porošenko vietā atnāks Timošenko. Vai vēl kaut kas. Tā visa ir viena blice. Tie ir cilvēki, kā pie mums saka, kas

Nav taisnība, ka sabiedrība ir tik nabaga, ka nevar ziedot grivinu mēnesī. Bet tas nenotiek. Tāpēc mūsu sabiedrība atrodas iedīgla stadijā. Un pajauties uz to kaut kādos valsts pārveides procesos ir ļoti grūti.

visu dzīvī ir panākuši tikai tāpēc, ka ir apzaguši valsti, tās ekonomiku, tās sabiedrību. Tamdēļ – mainīt ieleņu pret ziepēm neviens nevais. Tāpēc, ka pēc šādas nomaiņas vilšanās sabiedrībā pieaugs vēl vairāk. Un bez redzamiem patiesiem lideriem – bet ne tiem, kas tikai “zīmējas” – atkal veikt kaut kādu revolucionāru pārveidi ir bezjēdzīgi un ļoti bīstami. Tāpēc, ka šādā situācijā režīms sāks piegriezt skrūvītes, un mēs varam nolaisties līdz Baltkrievijas vai Kazahijas diktatūru līmenim. Es par Krievijas diktatūru vispār pat nerunāju.

Gaļina Plačinda: Labi. Kādi secinājumi? Mēs varam pat nesagaidīt jaunas politiķu paaudzes piedzimšanu. Ko darīt?

J.K.: Es neesmu gatavs pateikt, ko darīt sabiedrībai: iet un lūgties baznīcā, krāt konservus vai izpirkt dolārus... Es nezinu, ko darīt sabiedrībai. Es zinu, kas man jādara. Vienkārši katram ir jādara tas, ko viņš ir spējīgs darīt un ko prot – gala rezultātā, mainot valsti. Viss sākas no mazumiņa. Un mazo dažbrīd ir grūtāk darīt nekā sēdēt pie televizora un laimāt valdību.

Sāciet ar to, ka neiedosit šokolādīti savas poliklīnikas reģistratūrā par to, ka

jums tika izsniegts talons ārsta apmeklējumam. Dibiniet savu māju komitejas, lai jūsu personiskajās dzīves vietās būtu komfortabli! Kā tas arī pienākas. Sabiedrībai ir jāsāk domāt patstāvīgi. Jo propaganda, “smadzeņu skalošana” pie mums ir ļoti spēcīgi attīstītas. Nevajag ticēt kaut kādiem “glābējiem”, kuri atnāks un visu izlabos. Tā nebūs. Es tūlīt pateikšu vienu zaimojošu lietu – Maidans zaudēja vēl arī tā iemesla dēļ, ka tas deva par maz asiņu. Lai cik tas šausmīgi skanētu. Ja tas

būtu devis daudz asiņu, tad radikālas pārmaiņas būtu bijušas spēcīgākas. Diemžēl sabiedrība neapzinājās iespējamās pārveides ceļus tikai tāpēc, ka daudziem tas viss bija kā svētki. Kad kļuva bail – viņi notinās un sēdēja mājās pie televizora. Bet pēc tam nāca un lēja gausas asaras. Un skatījās uz mani šķībi, jo es tur stāvēju un neraudāju.

G.P.: Jūs pārspilējāt.

J.K.: Es nepārspilēju. Es runāju par to, ka, lai sabiedrība kaut ko saprastu, upuru skaitam ir jābūt daudz nopietnākam. Tam nav noteikti jābūt nogalināto vai ievainoto skaitliskam daudzumam. Bet sabiedrībai ir kaut kas jāupurē. Lielākā daļa mūsu sabiedrības nav gatava upurēt, lai nodrošinātu savu brīvību un neatkarību. Lūk, runā par brīvprātības principu. Mums nebija nekāds brīvprātības princips! Jebkurā citā valstī viss – sākot no ķeizarišķām personām un beidzot ar zemniekiem – palīdzēja armijai, kad valstī sākās karš, jo tas ir izdzīvošanas instinkts. Tas ir normāli. Zemnieki vadāja maizi uz priekšējām līnijām, bet valdošās personas pārsaitēja ievainotos un raka nocietinājumus.

Turpinājums 6. lpp.

NESTĀVIET MALĀ!

Saruna ar *Latviešu banderovietī*, kurš ir karojis Ukrainā

Turpinājums no iepriekšējā numura

DDD: Jūs runājat par okupantiem un kolonistiem, kurus mūsu vara no maskējusi zem terminiem “nepilsoņi” un “naturalizētie”?

L.B.: Es teiktu – rezidenti, kuriem pamata mītnes zeme ir Latvija.

DDD: Bet viņi ir okupācijas sekas.

L.B.: Katrā gadījumā tie ir Latvijas rezidenti, no kuriem viena daļa dzimusi jau neatkarīgajā Latvijā un ir iesaistīti tajās struktūrās, kuru mērķis ir likvidēt Latviju kā neatkarīgu valsti.

KRIEVIJAS NĀKOTNES PLĀNI

L.B.: Krievija nebūtu ieguldījusi šeit tik lielu naudu bez redzamas ekonomiskās atdeves, ja tai šeit nebūtu politisko mērķu. Ja viņi – Krievijas interešu pārstāvji – šos politiskos mērķus nevarēs sasniegt ar politiskiem līdzekļiem, tad neizslēdzu, ka pie kaut kādiem labvēlīgiem nosacījumiem viņi var mēģināt tos sasniegt ar militāriem līdzekļiem.

Politikā esmu darbojies diezgan ilgi, bet nebiju spējīgs panākt, ka oficiālajā limenī Ukrainai palīdzētu tik daudz, cik vajadzēja, – tādēļ braucu individuāli, lai sirdsapziņa tīrāka.

DDD: Nesaprotu, kāpēc jūs tik ļoti izvairāties no vārdiem – kolonists, okupants, okupācijas sekas?

L.B.: Tāpēc, ka ir ļoti dažāda izpratne par šiem jēdzieniem. Es lietoju tādus vārdus, kurus nevar pārprast. Rezidents ir cilvēks, kuram pastāvīga dzīvesvieta ir Latvijā.

DDD: Viņi šeit mīt, bet cēlonis viņu esībai šeit ir okupācija.

L.B.: Par to nav strīdu. Es nezinu tā saucamo separātistu pusē etniskos latviešus, kuriem saknes daudzās paaudzēs ir Latvijā.

DDD: Principā separātistu pusē ir tie cilvēki, kurus mēs, iespējams, esam redzējuši 9. maijā pie Uzvaras pieminekļa, kuri staigā apkārušies ar strīpainajām kolorado lentītēm un kuri, iespējams, ir balsojuši par krievu valodu kā otro valsts valodu Latvijā. Tātad tie cilvēki ir drauds Latvijai.

L.B.: Jā.
DDD: Kā jums šķiet, vai pie varas esošie apzinās, kādus draudus sevī nes šie cilvēki?

L.B.: Manuprāt, diemžēl vairākums nesaskata draudus šādā plāknē – viņi vērtē, kas viņiem kon-

krētajā brīdī ir izdevīgi. Ja Krievijas piedāvājums viņiem šķitīs izdevīgāks, tad viņi būs pat gatavi izstāties no NATO. Viņi piekritīs, ja tajā brīdī viņiem tas būs izdevīgi. Mūsu spējām pašiem sevi aizsargāt un ko ietekmēt viņi netic. Viņi vispār neskata iespēju cīnīties, bet sarunāt. Ja viņiem izdotos sarunāt ar Vašingtonu vai Briseli, ka mūs aizstāvēs, būs viens scenārijs; ja neizdosies sarunāt, viņi aizskries uz Kremli, – viņi nedomā nacionālās kategorijās. Viņi domā: “Ko es no tā iegūšu, ko zaudēšu. Ja man pie solīs miljonu – piekritīšu, ka krievu valoda kļūst par otro valsts valodu.”

Diemžēl viss tiek skatīts no ļoti merkantilām interesēm – ārpus sapratnes par nāciju, par vērtībām u.tml. Tas vienkārši ir bizness. Paaudze, kas savā laikā gāja uz kompartiju pēc materiāliem labumiem, nebūdama gatava nevienam brīdī aizstāvēt kaut kādu Padomju Savienību, tā arī palika no padomju okupācijas laikiem politikā. Jaunpienācējus viņi atlasa pēc tiem pašiem principiem. Viņi nav gatavi aizstāvēt Latviju vai jebko citu – viņi ir nākuši pēc saviem personiskiem materiāliem labumiem. Šobrīd tā arī viņi uztver politiku:

kas cits.

Mūsu valstī pastāv pārliecinātie liberasti, kuri uzskata, ka visa pasaule jāizveido par vienu valsti ar vienu rasi un jādzīvo visiem kopā. Tādi indivīdi nelielā skaitā “Vienotībā” ir sastopami. Tāpat Latvijā ir arī indivīdi, kuri uzskata, ka latvieši un krievi var dzīvot draudzīgi, ja pieņems otro valsts valodu – un visiem būs labi. Nezinu, bet tie visi nav putinisti – tie ir tādi indivīdi, kuri tiešām tā domā. Viņiem var piekrist vai nepiekrīst, bet tā tomēr ir kāda politiskā nostāja, kas izriet no pārliecības.

Nacionālā apvienība, lai gan var būt vienam vai otram savs uzskats, bet politikā tomēr iet pēc pārliecības par lietām, nevis tiecas pēc naudas. Es necieņu tos spēkus, kuri pielāgo savu pārliecību valdošajam trendam un pašlabumam. Nevajag domāt, ka “Saskaņas centrs” ir kādi idejiskie. Pārliecinotš vairākums, ar Ušakovu priekšgalā, ir pašlabuma meklētāji. Pazudis Krievijas atbalsts – apvienosies ar “Gods kalpot Rīgai” un pārvērtīsies par tādu politbiznesa projektu kā “Par labu Latvijai” ar krievisko piesitienu. Idejiskie lielkrievu šovinisti un imperiālisti tur ir, bet ne tuvu ne vairākumā.

DDD: Kā vienkāršajiem cilvēkiem atvērt acis un insist no apziņas vienaldzību un merkantilu domāšanu? Kam būtu jānotiek, lai kaut kas mainītos?

L.B.: Pēc redzētā Ukrainā man grūti komentēt. Ja Ukrainā lielu daļu nespēja izkustināt pat karš un tuvinieku nāve – tas mani izbrīnīja. Man nav receptes. Droši vien jāstrādā – cilvēkiem taču beigu beigās būtu jāsaprot, ka politiku veido viņi. Ja paši neiesaisīsties, tad atstāj brīvu ietekmes iespēju oligarhiem, kuri to darīs savu merkantilo interešu vārdā, vai arī citu valstu interesēs.

Ja politikā nebūs latviešu pārstāvības, nacionālie spēki neko nevarēs izdarīt. Latvijā politiskās partijās ir 1%, Eiropā ar Igauniju vidēji – 5%. Ko šis 1% var pārstāvēt, ja viņiem nav atbalsta? Tiem, kuri darbojas pret, ir atbalsts no visām pusēm. Tātad, kamēr nebūs pietiekoši plaša politiskā atbalsta, tikmēr uz priekšu nekas neies.

Latviešiem, pirmkārt, ir jāiesaistās politiskajā limenī. Un tas nenozīmē ielikt vienkāršu ziņu feisbukā, bet apzinoties atvēlēt ilgtermiņā savu brīvo laiku un līdzekļus kaut kāda sava politiskā spēka atbalstam vai veidošanai, skaidri saprotot, ka izmaiņas nebūs ne rīt, ne parīt – tās var pienākt varbūt pēc vairākiem gadiem. Bet es atbalstīšu noteiktu politisko spēku, rīkošos noteiktā politiskā spēka interesēs – lai noteiktā politika veidotos.

Saistībā ar to, kas notiek Ukrainā – vīriešiem

ir jāstājas Zemessardzē, jānopērk ierocis un jānoliek seifā ar labu patronu daudzumu, un jāsaģatavo radiniekiem laukos mājiņa, kur patverties. Nav tādas iespējas? Ziedoņiet kaut ko Zemessardzei.

Palīdziet Ukrainas cīnītājiem! Ja mēs nepalīdzēsim, tad, kā varam gaidīt, lai palīdz mums? Latvijā ir tāda organizācija “SOS palīdzība Ukrainai”, kas vāc ziedojumus.

DDD: Vai jūs atbalstītu ideju, ka Latvijai tāpat kā Lietuvai vajadzētu atjaunot obligāto militāro dienestu?

L.B.: Kopumā, jā. Vienā vai otrā gadījumā obligātā militārā apmācība ir nepieciešama. Ir jāapmāca pietiekami liela rezerve, kuru gadījumā var iesaukt. Ukrainā, piemēram, apmācīta rezerve bija. Otrkārt, mums vajag pastāvīgu dežurējošo spēku. Proti, cilvēkus, kuri vienkārši sēž kazarmās, ir apmācīti un dažu minūšu laikā gatavi kaujai. Lai viņi nav katrs individuāli, bet ir saliedēti kā vienība un gatavi darbībai.

DDD: Un ko darīt meitenēm, sievietēm?

L.B.: Viņas arī var iet brīvprātīgi obligātajā dienestā, apgūt pirmās palīdzības sniegšanas iemaņas.

DDD: Varbūt mums ir vērts pamācīties no Izraēlas, kur obligātais dienests ir arī sievietēm?

L.B.: Es domāju – tiksim galā ar vīriešiem, tad skatīsimies tālāk.

NEVAJAG LAMĀT SPOGULI...

DDD: Kādēļ, jūsuprāt, varas elite tik naidīgi izturas pret citur pasaulē atzītajiem latviešu leģionāriem? Kādēļ augstākās valsts amatpersonas nepiedalās 16. marta pasākumos Rīgā pie Brīvības pieminekļa?

L.B.: Kāds viņiem merkantilais labums no atbalsta 16. martam? Visticamāk, nekāds, bet merkantilais vairākums vienmēr rēķina: ko mēs no tā iegūsim, ko zaudēsim. Šobrīd zaudēt var vairāk nekā iegūt. Tad kam tas?

DDD: Principā leģionāru godināšana 16. martā

pie Brīvības pieminekļa ir sirdsapziņas jautājums – vai ne tā?

L.B.: Jā. Tomēr, ja tauta parādītu noteiktu, skaidru atbalstu, viņi būtu spiesti atbalstīt – kaut vai to pašu merkantilo interešu dēļ.

Viņi saprastu: ja paši neatbalstīs, par viņiem nekad nekur vairs nebalsos, viņi zaudēs visus vēlētajus un izlidos no Saeimas, kā izlidoja, piemēram, Šlesera partija pēc Zatlera rīkojuma Nr. 2.

Tas, kā politiķi rīkojas, ir tas, ko mēs kā vēlētāji viņiem atļaujam. Piemēram, daļai nepatīk Lembergs, bet viņu taču ievēl cilvēki, kuri Ventspilī dzīvo. Viņa partiju ievēl visā Latvijā dzīvojošie. Esmu pārliecināts, ka viņš nevilto vēlēšanu rezultātus un nevienu neiebie – par viņu vienkārši nobalso. Ir politiskie spēki, tādi kā “Vienotība”, kuri ļoti bieži melo, bet ir vēlētāju daļa, kam tas nav būtiski. Tas nozīmē, ka tādi politiķi var pastāvēt, jo ir sabiedrības atbalsts. Nevajag lamāt spoguļi, ja gīmis ir šķībs! Jā, starp mums ir daudz, kam tas ir vienalga un kurus tas neattiecināt par tādām balsot vēlēšanās, bet tas nozīmē, ka šāds spēks Latvijā ir pieprasīts.

Tāda nu ir mana tauta – kaut kā sadzīvo ar nodevējiem, zagļiem un ienaidniekiem. Ukrainā situācija ir vēl sliktāka. Diemžēl Latvijā politiskajā limenī nav notikušas tās izmaiņas, kuras vajadzētu – arī es pie tā esmu vainīgs. Politikā esmu darbojies diezgan ilgi, bet nebiju spējīgs panākt, ka oficiālajā līmenī Ukrainai palīdzētu tik daudz, cik vajadzēja, – tādēļ braucu individuāli, lai sirdsapziņa tīrāka.

DDD: Starp citu, vai ukraiņi cer atgūt Krimu?

L.B.: Nacionāli patriotiskā daļa par to ir pārliecināta – viņi nepieļauj citu domu. Bet vairākumam atkal ir svarīgāks miers: lai tikai nešauj, tad ir kārtībā.

DDD: Kaut kas līdzīgs notika ar mūsu Abreni. Balsojot tā it kā tika atdota Krievijai, bet daļa tautas tomēr cer to atgūt.

L.B.: Jā. Arī es esmu pārliecināts, ka Abreni atgūsīm. Esmu gatavs par to cīnīties, pat mirt, ja va-

jadzēs, – kā saka, ne pēdu savas zemes ienaidniekam. Bet lielākā vēlētāju daļa, cik var redzēt, to diemžēl neatbalsta. Jo, ja atbalstītu, tad balsotu par tādiem spēkiem, kuri joprojām uzskata Abreni par Latvijas

daļu. Tātad lielākajai sabiedrības daļai Latvijā tas ir mazsvarīgs jautājums.

BĪSTAMĀIS PIELĀGOŠANĀS INSTINKTS

DDD: Kā, jūsuprāt, attīstīsies šobrīd aktuālais “bēgļu jautājums”?

L.B.: Īstermiņā, domāju, beigsies ar to, ka mazliet piebremzēs, mazliet uzlabos robežas un nelielu daļu no tiem, kuri sabraukuši, izsviedīs laukā, pārējos mēģinot integrēt.

DDD: Mēs jau redzam, kā veicas ar integrāciju “mūsu” krievvalodīgajiem – apriori jau skaidrs, ka tā izgāzīsies. 0,001% varbūt integrēsies, bet visi pārējie...

L.B.: Tiem, kuri ir vēlējušies integrēties, nevajadzēja nekādas programmas, viņi jau ir integrējušies, zina valodu un labi saprot, kas ir Latvijas intereses. Bet liela krievvalodīgo daļa, kamēr pastāv Krievija kā centrs, kas apmierina viņu cerības, būs tādi, kādi viņi ir. Vēl pietiekami lielai daļai ir pilnīgi vienalga. Viņiem – kur labi, tur Dzimtene.

DDD: Vai mēs vispār esam gatavi vēl vienai tādai integrējamai sabiedrības grupai?

L.B.: Es domāju, ka nesam gatavi jau esošajai sabiedrības grupai. Latvietis parasti nevienam neintegrē, bet norobežojas no tā un pielāgojas.

Piemēram, četri latvieši viena krieva klātbūtnē runās krieviski. Viņi pielāgosies un neizkārs karo, kas var aizvainot tādus sarunbiedrus. Latvieši sanāks mājās kopā ar citiem latviešiem vai aizbrauks uz laukiem pasvinēt Jāpus un runās latviski, ja būs vieni, taču, ja tur, pie upes, parādīsies kādi un sāks skaļi maģīt, viņi tos neaizdzīs, bet norobežosies – paši aizies prom.

Turpinājums 8. lpp.

VAI LATVIEŠU MAIDANS UZVARĒTU?

Turpinājums no 4. lpp.

Jurijs Kasjanovs: Un arī mūsu brīvprātība balstās uz šī paša instinkta. Bet tiklīdz sabiedrības demilitarizācijas limenis paaugstinājās (jo mums divus gadus stāsta, ka kara pie mums nav), mēs, brīvprātīgie, sajūtām milzīgu palīdzības kritumu.

Paskatieties. Man feisbukā ir 56 000 sekotāju. Ja katru mēnesi katrs no viņiem kaut vai pa vienai grivīnai dotu – būtu 56 000 grivīnas. Es nodarbojos ar biznesu un pusi no savas algas tērēju, lūk, šim visam. Es nebraucu atpūsties, nepērku mantas – jo uzskatu, ka, lūk, šis ir vairāk nepieciešams. Bet sabiedrība snaudz. Guļ. Nav taisnība, ka sabiedrība ir tik nabaga, ka nevar ziedot grivīnu mēnesī. Bet tas nenotiek. Tāpēc mūsu sabiedrība atrodas iedīgļa stadijā. Un paļauties uz to kaut kādos valsts pārveides procesos ir ļoti grūti. Un pat bezjēdzīgi. Jūs jautājat – ko darīt sabiedrībai? Ar tādu daudzumu vergu, kuri ir palikuši no *sovjetijas* un tādi paši saglabājušies visus šos 25 neatkarības gadus pie jaunajiem feodāļiem? Ar

Vienkārši katram ir jādara tas, ko viņš ir spējīgs darīt un ko prot – gala rezultātā, mainot valsti. Viss sākas no mazumiņa.

šiem ļaudīm nodarboties ar valsts pārveidi ir ļoti smagi.

G.P.: *Optimisma ir par maz.*

J.K.: Man ir ļoti daudz optimisma. Es katrā ziņā zinu, kas ir jādara man personiski.

Jo optimisms neslēpjas tajā, lai staigātu formastērpā un vicinātu karogu. Bet tajā, lai zinātu, kā iznīcināt pretinieku. Un es zinu, kā to izdarīt. Es zinu, ka sabiedrībai ļoti ir vajadzīgi Ataturka līmeņa cilvēki – viņš pirms simts gadiem burtiski aiz matiem izvilka Turciju no feodālā islama fundamentālisma, veica revolucionāras reformas un atveda to civilizētu valstu saimē.

G.P.: *Turkiem laimējās...*

J.K.: Ļoti nopietnas, revolucionāras pārmaiņas šajā valstī notika cilvēka pusdzīves laikā. Lūk, mums ir vajadzīgi savi ataturki... Mums vajag cilvēkus, kuri rūpējas ne tikai par savu kabatu un par savu šokolādi. Par laimi mēs atrodamies labākā stāvoklī, nekā pagājušā gadsimta 20. Gados bija Turcija, kas zaudēja Pirmajā pasaules karā un bija faktiski sadalīta starp uzvarētājvalstīm.

Vai arī Bens Gurions, kurš uzbūvēja Izraēlu. Lūk, šādi cilvēki mums ir nepieciešami.

Turpmāk vēl...

Tulkots no: <http://iamir.info/>

VĒSTULE

VERDZISKUMS, BEZKAUNĪBA, NODEVĪBA...

Tā un vēl visādi citādi jādama par to, kāpēc valdība ignorē 16. martu, svēto gājienu pie Brīvības pieminekļa. Kas tad cits, ja ne latviešu leģionāri un nacionālie partizāni pēdējie izlēja asinis par ideju, iekaltu Brīvības pieminekli – Tēvzemei un Brīvībai.

Nav svarīgi, ka sabiedrotais nebija istais. Latviešiem nebija citas iespējas cīnīties pret īsto ienaidnieku. Vai varas aprāts jau tik tālu (vai dziļi) notrulināts, ka neizjūt lepnumu un cieņu par to, ka Kurzemes Cietoksni latvieši sarkanajiem varmākām neatdeva. Bet mūsu valdība ar savu atteiksmi nicina šos cīnītājus. Kur vēl zemāk krist?

Alojos – var gan krist, jo ellei dibena nav. Visa pasaule zina, ka latviešu leģionāri Nirnbergā apsargāja vācu nacistus. Ne Izraēla, ne kāds cits nav apsūdzējis latviešu leģionārus noziegumos pret cilvēci. Vai tas varas vīriem nav saistoši? Acīmredzot. Liekulība, kauns un negods, politiskā glēvulība, prostituetā likumība, liekot ziedus pie Brīvības pieminekļa citos datumos...

Arpus valdības kadra mūsu valstī tāpat ir nacionālie partizāni. Viņu rindās cīņu pret Krievijas komunistisko imperiālistu turpināja daudzi latviešu leģionāri. Nožēlojami, ka 4.maija Latvijas valdība no viņiem novērsās. Vai arī baidās – kā tumsa no gaismas?

Jūlijs Augusts Trops

KAS valda pār prātiem?

Gunta Ošeniece

LKA pasniedzēja

Nu jau arvien vairāk cilvēku sāk šaubīties par to, vai zināšanu apguves un audzināšanas veids, kādu šobrīd piedāvā formālās masu skolas, atbilst tam, kāds būtu nepieciešams **gudras, nobriedušas un apmierinātas personības un harmoniskas sabiedrības, un miera pilnas pasaules veidošanai?**

Rietumu postmodernaajā sabiedrībā novērojamās ētikas un morāles problēmas – alkoholisms, narkomānija, azartspēles, krāpšanas, aborti, vardarbība, stress, depresijas, personiskā neizlēmība un vispārējs skepticisms – ietekmē bērnu priekšstatu par pasauli un līdz ar to arī skolā notiekošo. Tas vedina meklēt **pārbaudītas un nemainīgas vērtības**, uz kurām mums šodien balstīt bērnu audzināšanu, izglītību un laimīgas, harmoniskas sabiedrības veidošanos.

Nevar atvēršot sabiedrību kopumā, ja mēs nezinaam ceļu, kā katram sakārtot sevi. Mēs, kas katrs savā veidā cenšamies apliecināt sevi un piepildīt savas vēlnes, visi kopā veidojam šo sabiedrību. Tā ir tieši tāda, kādi esam mēs paši. Šajā sabiedrībā pastāvošo kārtību nosaka cilvēki, kas ir savu mammu un tētu audzināti bērni, skolotāju mācīti un veidoti sabiedrības pilsoņi. Kāpēc mēs sūdzamies par politiķiem, ārstiem, policistiem? Svarīgāk būtu katram pajautāt sev: kāda būs mūsu sabiedrība pēc desmit, divdesmit un vairāk gadiem, kad likumus lems un izpildīs tagadējie skolēni? Kādi viņi būs? Kā viņi rūpēsies par mums? Vai viņi būs tikai konkurēt gribīgi tehnokrāti vai **personības ar augstu kultūras līmeni**? Vai tad nebūs pārāk daudz atstumto, izglītību neieguvušo, vienaldzīgo, aizvainoto, dusmīgo?

Šajā tehnoloģisko atklājumu laikmetā, kad zinātne straujam soļiem tuvojas bīstamai robežai, mēs esam pazaudējuši patieso brīnumu – **savstarpējo attiecību skaistumu, cilvēka rakstura īpašību cēlumu, mīlestības un draudzības jūtas, godu un atbildības sajūtu. Pašizziņa, intucija, iekšējās dzīves kvalitāte, dabas un kosmosa likumu izprašana** ir atstāta novārtā, un visi dzenas pēc ilūzijas – naudas, slavas, ārišķīgiem panākumiem un komforta.

Ir pienācis pēdējais laiks veikt **jaunas reformas mūsu galvās, ir pienācis laiks skolā ienest garīgumu.**

Pastāv vairākas iespējas, kādā virzienā katrs var vērst savu radošo garu un sirds degsmi, jo mūsdienā **izglītības sistēmā atklājas vairāki vājie punkti.** Lūk, daži no tiem:

– skola orientē uz sasniegumiem (rezultātu), nevis

uz procesu;

– valstī trūkst vadošās filozofijas, kas nosaka cilvēka un pareizas dzīves būtību, līdz ar to nav arī izstrādātas izglītības filozofijas;

– izglītībā nav skaidrs galvenais virsmērķis – kādu cilvēku mēs gribam audzināt?

– skola nedod atbildi uz galvenajiem dzīves jautājumiem: kas es esmu, kas ir šī pasaule un kāda jēga ir manai dzīvei?

– skola neieaudzina bērnos augstus ideālus un dziļas morāles vērtības;

– skolā jāapgūst nesamērīgs daudzums fragmentāru zināšanu, nav veseluma pieejas;

– izglītības sistēma piedāvā nesvarīgas tēmas, kas neapmierina audzēkņu garīgās vajadzības, tādejādi nespējot bērnu veiksmīgi ieinteresēt mācīšanās procesā;

– skola nav efektīva – skolēni izturas tajā antisociāli, ir vilušies un neapmierināti, uzskata to par garlaicīgu vai vislabprātāk to vispār pamestu;

– nespēja nodrošināt vienlīdz labu izglītību visiem – atbilstoši katra individuālām spējām un talantiem;

– skolotājiem ir grūti nodrošināt klasē gan kārtību, gan radošu garu;

– skolotāji bieži ir garīgi un fiziski noguruši;

– nihilistiskas attieksmes izrādīšana kļuvusi tipiska ne tikai lielas daļas skolēnu, bet arī skolotāju vidū.

Viss minētais ir satraucoši fakti, kuru risināšanai jāpievēršas nekavējoties. Nedrīkst atrunāties, ka valsts politika ir slihta, ka nav ministrijas nostādņu vai rīkojumu. Nedrīkst teikt, ka “es te neko nevaru darīt”. Tās ir lietas, kur nav jāgaida norādes no augšas, tās ir lietas, ko katra atsevišķa skola un katrs atsevišķs skolotājs varētu sākt darīt jau rīt.

Esošā situācija vispirms ir cilvēciības krīze un tikai sekundāri – finanšu krīze. Pie tās lielā mērā novedusi mūsdienās valdošā liberālā izglītība un centšanās uz bērna attīstīšanu par mistiski-absurdo “ekonomiskās globalizācijas apstākļiem atbilstošu darbspēku”. Pēdējo desmitgažu “standarts” ir bijis nevis **laimīgs cilvēks pilnvērtīgai dzīvei un harmoniskai ilgtspējīgai sabiedrībai**, bet gan egoistiska, paštaisna persona ar nelāgu raksturu, kam jābūt gatavai cīnīties par savu eksistenci.

Galvenie iemesli mūsdienā daudzajām problēmām ir:

– tradīciju ignorēšana un vēsturiskās pieredzes ignorēšana;

– savas personiskās un nacionālās identitātes nodrošana par labu amerikāniski-pragmatiskajam pasaules uzskatam;

– atteikšanās no tikumiskajiem ideāliem par labu pašlabuma propagandai; – neticēšana universāl-

lām patiesībām un augstāku, absolūto zināšanu esamībai.

Katram nācies aizdomāties, ka vienpusīga, uz ekonomisko augšupeju vērstā audzināšana ir ne-godīguma, noziegumu, terorizēšanas un sabiedrībā novērojamās negativitātes un psihisko traucējumu iemesls.

Izglītības saturu un izmantojamās metodes pēdējās desmitgadēs lielā mērā noteica ekonomiskā attīstība un darba tirgus specifika. Skolā bija un vēl joprojām ir novērojamas tendences iegūstamās zināšanas pakārtot komercvajadzībām, tas ir, no uzņēmēju viedokļa raugoties – vēlamā augsti kvalificēta darbaspēka,

Rietumu postmodernaajā sabiedrībā novērojamās ētikas un morāles problēmas ietekmē bērnu priekšstatu par pasauli un līdz ar to arī skolā notiekošo.

bet no darbaņēmēja puses – labi apmaksāta darba iegūšanai. Runāja par mācību satura uzlabošanu un modernizāciju, jauno tehnoloģiju pārzināšanu, prezentācijas prasmju apguvumu, vajadzību mācību kabinetus aprīkot ar biroja iekārtām un citām no biznesa aizgūtām lietām. Pats par sevi tas, protams, nav nekas slihts, bet tas nevar būt mērķis vai attīstības rādītājs.

Turklāt bieži tiek aizmirsts, cik dramatiski ātri desmitgažu laikā viena modernā teorija nomaina citu, cik strauji noveco tehnoloģijas un var mainīties ekonomiskā situācija. Apzinot un izvērtējot šos faktus, nonākam pie secinājuma, ka ir absurdi izglītības saturu pakārtot tirgus attiecībām vai politiskajai situācijai, bet neattīstīt bērnu dabisko tieksmi pēc garīguma.

Karjera, labs atalgojums, prestižs sabiedrībā, panākumi, materiālais izaugsmes ir bijis tas, kas iepriekšējos gados tika pasludināts par galveno mērķi gan dzīvē, gan izglītībā. Ne tikai vecāki savu raižu iespaidā potēja šos saukļus bērnu galvās, ne tikai krāsaini žurnāliņi tiražēja uzskatus par veiksmīgu dzīvi – pat skolotāji izmantoja šos atribūtus, lai motivētu bērnus pelnīt labas atzīmes, tādejādi mazāk apdāvinātos jau bērnībā norakstot neveiksmīnīkos, bet fiziski izturīgākos izaicinot uz divkauju ar sabiedrību.

Nu ir iespēja attapties, ka **sabiedrība nav tirgus laukums, izglītība nav ekonomikas nozare un skola nav ražošanas uzņēmums.** Šodien ir aprūcīes saukļu, un, šķiet, ka skolas ir apjukušas – dažas izmisīgi cenšas “noturēt stāju”, citas noslēdzas no ār pasaules, bet iekšienē praktizē veco, autoratīvo

stilu un nenovēršami stagnē, smakdamas pašas un smacēdamas bērnus.

Tomēr rodas šur tur arī arvien vairāk progresīvo skolu, kuru vadītāji saprot, ka jāmainās. Jāmainās strauji. Izšķirošais jau nav skolas pieslēšanās noteiktai alternatīvai kustībai, bet gan skolā praktizētajām vērtībām un skolotāju attieksmei. Mēs atrodamies situācijā, kad no jauna jāmaca sociālās problēmas risināt cilvēci, kad jāmaca cilvēkiem no jauna tuvināties, saskatīt līdzcilvēkos līdzvērtīgu un labvēlīgi noskaņotu draugu, nevis konkurentu vai ienaidnieku, jāmaca interesēties par citu cilvēku uzskatiem, rūpēties par apkārtējo vajadzībām, ievērot

sociālo taisnīgumu, vienlīdzību, jāmaca tieši un atklāti sadarboties ar citiem cilvēkiem, lai realizētu konkrētus mērķus kopīgu, augstāku interešu labā.

Visām skolām ir jābūt vienai interese un vēlmei: palīdzēt cilvēkam **augt un pilnveidoties visās savās iespējamās izpausmēs – intelektuālajā, emocionālajā, fiziskajā, estētiskajā, garīgajā dimensijā.**

Tāpēc nav nākotnes formālai skolai, kurai nav ideālu un kas atrunājas ar šķēršļiem un apstākļiem. Nav nākotnes bezveidīgām abstrakcijām, kurām sistēma ir svarīgāka par dzīvu cilvēku, skaitļi ir svarīgāki par īpašībām, kur oficiālā valodā raksta papīru kalnus un pēc vienotiem standartiem vieglu roku mēra un sver cilvēcisكو domu, dalot cilvēkus pa līmeņiem un kategorijām.

Cilvēks savā iekšējā būtībā vienmēr paliek tas pats. Cilvēkam tūkstosiem gadu ir viena un tā pati vēlme – būt laimīgam un dzīvot saskaņā ar apkārtējo vidi.

Tieši skolai jānosauca **sabiedrības attīstībai vitāli nozīmīgas, kopīgas, vispārcilvēciskas stabilizējošās vērtības** un jārunā par tām ar bērniem un vecākiem, jāraksta par tām avīzēs un uz ministrijām. Skolai jāizkopj vērtības tai uzticēto bērnu raksturo un dvēselēs.

Skolotājam kā dārzniekam jāaudzē bērni kā rožu stādi, rūpīgi tos kopjot un aprūpējot. Kamēr pumpuri nav atvērušies, nevar tos nedz ar varu plēst valā, nedz krāsot sev vēlamā krāsā. Skolai tikai jānodrošina pamatvērtības – zeme, gaiss, siltums un barības vielas – kad ziedi atvērsies, tie visi būs ļoti skaisti un vērtīgi.

Avots: www.tavaskola.lv

Latviešu jaunieši par LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJU

Aivara Sluča organizētā konkursa

“Kapēc ir nepieciešama Latvijas dekolonizācija” darbs

A. Klincāne

16 gadi

Latviešu tauta ir tik daudz cietusi no svešām varām kā neviena cita tauta pasaulē un tomēr vēl arvien ne tikai pastāv kā tauta, bet esam izveidojuši un nosargājuši savu Latvijas valsti. Latvieši visnežēlīgākajiem pāridarījumiem ir arī atmaksājuši pēc nopelniem.

Piemēram, viena “sarkano” latviešu strēlnieku divīzija plašās Krievzemes kauju laukos pilsoņu kara laikā sagrāva cariskās impērijas baltgvardu karaspēku, nolika uz ceļiem carisko Krieviju un palīdzēja bolševikiem tikt pie varas Krievijā, jo Ļeņins apsolija strēlniekiem neatkarīgu Latvijas valsti, ko citu varu spēki pat domās nepieļāva. To viņš arī izpildīja, noslēdzot 1920. gada Miera līgumu ar jauno Latvijas valsti. Kā notikumi risinājās vēlāk – tas jau ir cits jautājums. Tādējādi latviešu strēlnieki atmaksāja cariskajai Krievijai par savas tautas ciešanām zem brutālā un aziātiski nežēlīgā krievu carisma jūga, kas visādi centās iznīdēt pie Baltijas jūras latviešus kā tautu, kas viņiem likās traucēklis.

1940. gada Latvijas okupācija un sekojošais Baigā gada terors un nežēlīgās represijas pret latviešu tautu radīja kauju laukos neuzvaramos latviešu leģionārus, diemžēl arī tikpat nežēlīgu un asiņainu, līdzīgu čekai, Arāja komandu. Otrā padomju okupācija radīja latviešu nacionālos partizānus, kas vēl 12 gadus pēc kara spēja cīnīties pret okupantiem un pašmāju nodevējiem.

Trešā latviešu atmoda un Barikādes veicināja milzīgās padomju impērijas sabrukumu. Putins ne reizi vien ir teicis: “PSRS sabrukums ir vislielākā 20. gadsimta ģeopolitiskā katastrofa.” Eiropas Parlamenta deputāte Tatjana Ždanoka 2011. gada 9. septembra “Latvijas Avīzē” un 15. decembrī arī Latvijas Radio 1. programmā puda savu viedokli, ka PSRS sabrukuma detonators ir bijusi Latvija. Nu, liels pagodinājums latviešiem! Tātad latvieši uz pasaules notikumu fona atkal ir izcēlušies ar Latvijas parauga nevardarbīgo pretošanos un inteligentāko revolūciju pasaulē, kā tiek uzskatīts un dēvēts Barikāžu laiks, kas ar gara spēku, nevis karaspēku, spēja sagraut ar atomieročiem līdz zobiem bruņotu impēriju, no kuras baidījās visa pasaule.

Šo pagaro ievadu aprakstu tādēļ, lai mēs saprastu,

ka valsts varā bijušie un esošie, kas nav veikuši un arvien nepilda Saeimas pieņemto Deklarāciju par okupāciju un neveic Latvijas dekolonizāciju, bet veic genocīdu pret latviešu tautu, agri vai vēlu tiks saukti pie atbildības un katrs arī saņems pēc nopelniem, jo tik smagiem noziegumiem pret savu tautu noilguma nevar būt. Islandē tie valsts vadītāji, kuri bija noveduši valsti krīzē, tika notiesāti, bet Latvijā daudz lielākus valsts nodevējus un izzadzējus ceļ godā un augstos amatos. Latviešiem beidzot ir jāmostas no vienaldzības miega, tad atkal spēsīm veikt varoņdarbus – līdzīgus iepriekš aprakstītajiem.

Dekolonizācija latviešiem vispirms ir jāveic savās galvās, lai kārtējo reizi, ejot vēlēt Saeimu, nekāptu uz viena un tā paša grābekļa, nez kuru reizi deputātu krēslos sasēdinot Abrenes atdevējus Krievijai, valsts izzadzējus, “čekas maisu varoņus”, kuri visiem līdzekļiem kavē to atvēršanu, jo paši tajos atrodas. “Latvijas Avīzes” karikatūrists Gatis Šļūka gan laikrakstā, gan savā grāmatā ir ievietojis karikatūru, kur Saeimu vēlēti urnām dodas rumpji bez galvām...

Neskatoties uz to, ka latviešu nācija ir uz iznīšanas robežas, jo latviešu vairs nav pat 60 procentu savā zemē, bet svešinieku Latvijā ir vismaz 40 procenti, tomēr Latvijas valdība jau nolēmusi palielināt migrantu skaitu ar āfrikāņiem un aziātiem, kuriem gādās darbavietas, dzīvokļus, sociālo aprūpi, maksās, ap 256+47 EUR mēnesī, bet latviešu jaunās ģimenes lai dzīvo un darbu meklē, kur grib, vai brauc prom no savas dzimtenes vergot ārzemēs...

Amorāli un negodīgi no ārvalstu puses ir Latvijai uzspiest papildus migrantus, zinot, ka to jau tāpat ir pārāk daudz, kas bīstami nomāc latviešu etnosu. Latvijai ir tiesības ne tikai nepieņemt nevienu migrantu, bet atbilstoši starptautiskajām normām un konvencijām tai ir tiesības īstenot pozitīvo diskrimināciju un pieprasīt aizvākt jau esošos nelegālos imigrantus un kolonistus, kas bīstami apdraud latviešu tautas pastāvēšanu savā zemē. Taču mūsu glēvie, alkatīgie, pamuļķie un nodevīgie politikāni ne ANO, ne Eiropas Padomē neuzdrošinās pat vārdu “dekolonizācija” izteikt, kur nu vēl pieprasīt pozitīvo diskrimināciju savas tautas glābšanai, – viņi tikai pazemīgi uzklausa un izpilda visu, ko iesaka svešie kungi.

Mūsu varas bāleliņi

veiksmīgi sagrāva ražotnes, rūpnīcas, nolikvidēja četras cukurfabrikas, zvejas floti, bez referendumma, ignorējot Satversmi, izpārdeva ārzemniekiem lauksaimniecības zemi un mežus, bet paši domā tikai par to, kā vēl vairāk apzagt savu tautu un piepildīt savas kabatas.

Zipas vēstīja, ka Latvijas dzelzceļa šefs Uģis Magonis pusmiljona eiro lielu kukuli esot vedis pat ar ātrumu 200 km/h Satiksmes ministrijas mājas virzienā, bet “launie” KNAB darbinieki vērtīgo kravu atņēma un vairākus svarīgus kungus atstāja bez kārtējās “stipendijas”. LTV varēja redzēt, cik neapmierināts izskatījās satiksmes ministrs Anrijs Matīss, kurš vismazāk domāja par traģiskās situācijas novēršanu uz Latvijas autoceļiem. Tautai ir zināms gadījums, ka pat Saeimas namā kādam tautas kalpam tika nočiepts kofertītis ar desmit tūkstošiem latu lielu “stipendijas” sūtījumu tautas kalpiem par “labiem” darbiem (piemēram, Abrenes atdošanu) un citiem “varoņdarbiem”. Satiksmes ministrijā tikmēr tādi “nieki” kā satiksmes drošības uzlabošana uz autoceļiem cilvēku dzīvību sargāšanai nemaz neinteresē.

Uz Latvijas autoceļiem melnie mēneši seko cits pēc cita. Vācijai un Indijai par velti tika atdots mana vectēva radītais un patentētais “tālo nežilbinošo auto gaismu “KA”” projekts, kas var krasī mazināt traģēdijas tumsā uz autoceļiem ne tikai Latvijā, bet visā pasaulē, taču pašu zemē nekam nebija vajadzīgs (vairāk informācijas: gūglē, atslēgas vārds “auto gaisma”, un mājas lapā www.klincanaauto.gaisma.lv). Ar šādām auto gaismām jau tiek aprīkoti modernākie vācu automobiļi un pelnīta liela nauda un slava, Latvijai nemaksājot nekā. Tuvākajā nākotnē tādas auto tālās gaismas lietos visā pasaulē. Latvija gadiem ilgi ir rekordiste bojā gājušo un sakropļoto cilvēku zipā uz autoceļiem, bet tie, kā amatu pienākums ir gādāt par drošību satiksmē, “KA” projektu kopš 2000. gada ir ignorējuši. Viņu bezdarbības rezultātā Latvijā zaudētas ļoti daudzu cilvēku dzīvības un veselība autoavāriju rezultātā tumsajā diennakts laikā, kas būtu izpalicis, ja Latvijā tiktu ieviests minētais projekts, ko tagad dara Vācijā un Indijā.

Tām ģimenēm, kuru tuvinieki ir gājuši bojā vai nokļuvuši invalīdu ratiņos nakts ceļu satiksmes negadījumos, īstenībā būtu atbildība jāpieprasa

no tiem prezidentiem (kā Nacionālās drošības padomes priekšsēdētājiem) un satiksmes ministriem, kuri zināja par projektu un iespēju būtiski uzlabot satiksmes drošību tumsā, bet neko nav darījuši savu pienākumu ietvaros, lai pasargātu valsts iedzīvotājus no bojāejas uz autoceļiem tumsas apstākļos. Mūsu autovadītāju un arī līdzbraucēju vienaldzība attiecībā uz satiksmes drošību Latvijā ir apbrīnas vērts, jo spītīgi ignorē pašu zemē radīto projektu drošai braukšanai tumsā.

Jau 1911. gada 30. oktobrī Jānis Rainis rakstīja: “Kad darbs liels un labs, tad viņš šai paaudzei nav vajadzīgs; kad viegls, paviršs, no citiem salasīts, vājš, tad viņš šai paaudzei der.” Šie vārdi ir ierakstīti Jūrmalā, Dubultos, Jānim Rainim uzstādītajā piemīnēklī “Raina priedes”.

Arī citās jomās lielākā daļa latviešu kļuvusi vienaldzīga par valsts, tautas un savu bērnu likteņi. Piemēram, pensionāru Latvijā ir ap 600 000. Tas ir liels spēks, kas varētu iespaidot notiekošos procesus valstī, īpaši vēlēšanu laikā. Diemžēl arī šo sabiedrības daļu ir pārņēmusi bezatbildīga vienaldzība savas tautas, valsts un savu bērnu nākotnes priekšā.

Kā piemēru varu minēt referendumu par to, lai pensionāriem pensija būtu ne mazāka par iztikas minimumu. Referendums izgāzās tāpēc, ka pensionāru liela daļa neaizgāja nobalsot, jo bija aizņemta ar tukšo ūdenssērīāla “Hameleonu rotaļas” seši tūkstošās sērijas noskatīšanas, kas veiksmīgi izgludināja skatītājiem smadzeņu rievās tiktāl, ka pensija vairs nebija svarīgāka par šo seriālu. Bet tagad vaimanā, ka nevar izdzīvot ar esošajām pensijām, riko piketus un vāc parakstus pensiju palielināšanai. Ar šādiem tukšiem seriāliem veiksmīgi tiek debilizēta mietpilsoniskā sabiedrības daļa, kas diemžēl ir nospiedošā vairākumā.

Arī Abrenes novads nebūtu atdots Krievijai, ja pie Saeimas būtu sapulcējušies tūkstoši patriotu, jo tad jūdasi no tautas dusmām būtu noraustījušies. Mans vectēvs gan bija un kādam salā drebošam jaunietim no “Visu Latvijai!”, kas līdz pusei kails stiprā salā pie Saeimas protestēja, turēja vējķaku pie muguriņas, lai kaut cik to sasildītu. Toties, ja kaut kur notiek visādi festivāli, šovi un citi balagāni, tad gan savācas desmiti un simti tūkstoši dalībnieku. Nu jau pat Brīvības piemineklis ir ciešā šovu ielukumā. Ja tik daudz latviešu piedalītos pret valsti

notiekošajām nejēdzībām, tad, iespējams, būtu veikta dekolonizācija, novērsta valsts izzagšana, zemes un nekustamo īpašumu izpārdošana ārzemniekiem pret uzturēšanās atļauju iegūšanu, tā Latviju vēl vairāk piepildot ar svešiniekiem.

Pašu bāleliņi ir panākuši to, ka Latvija uz pasaules valstu fona sliktākajās lietās atrodas pirmajās vietās, bet labajās lietās ir pēdējā. Lielākie kaitnieki un bieds latvietībai ir paši mūsdienu latvieši. 2014. gada 20. janvāra “Latvijas Avīzē” informē, ka ar partijas “Vienotība” uzstājību no Satversmes preambulas tika svītrots vārds “valsts nācija”, un Solvita Āboltiņa panāca arī to, ka 2013. gada 25. oktobrī Saeima nobalsoja pret latvietības ierakstīšanu pasē, tas ir, no pasēm izņēma tautības (latvietis, latviete) ierakstu. Tādus, lūk, latvietības nodevējus nedomājošais latviešu pūlis ir savēlējis Saeimā.

Latvijai ir tiesības ne tikai nepieņemt nevienu migrantu, bet atbilstoši starptautiskajām normām un konvencijām tai ir tiesības īstenot pozitīvo diskrimināciju un pieprasīt aizvākt jau esošos nelegālos imigrantus un kolonistus, kas bīstami apdraud latviešu tautas pastāvēšanu savā zemē.

Vai nav paradokss, ka latvieši vismazāk vēlēšanās balso par latviešu patriotiskajām partijām?! Kā zināms, nacionālpatriotiskā partija “Visu Latvijai!” reitingos un Saeimā augstāk par piekto–ceturto vietu pakāpties nevar, jo latviešu nospiedošais vairākums nīst pašus latviešus un daudzi balso pat par Maskavu orientēto “Saskaņas centru” un citām latviskajām nodevēju un valsts izzadzēju partijām, kas balsoja par Abrenes atdošanu Krievijai, Saeimā veicināja tādu likumu pieņemšanu, kas legalizēja valsts izzagšanu. No ZZS vien tagadējā 12. Saeimā tādi sež deviņi – Latvijas nodevēji. Tādas partijas pēc tik smagas valsts nodevības vispār nedrīkstēja pastāvēt.

Krievijas prezidents Putins aicina savus nokliedušos tautiešus atgriezties etniskajā dzimtenē. Latvijai dekolonizācijas veicināšanai tas būtu ļoti apsveicama un atbalstāma parādība, ja vien pie varas būtu gudri, tālredzīgi un savu tautu mīloši cilvēki. Valstij daudz izdevīgāk būtu prom braukt gribētājiem izmaksāt valstij atstātā dzīvokļa vērtību un vēl kādu summu piemaksāt, lai tik brauc prom un nemokās te naidā pret pamattautu. Šāds piedāvājums būtu jāpieņem tiem krievvalodīgajiem, kas atrodas notiesāti Latvijas cietumos, – pirms termiņa atbrīvot ar nosacījumu, ka viņi

atstās Latviju uz visiem laikiem.

Tādējādi Latvija, pirmkārt, atbrīvotos no krimināliem elementiem, atbrīvotos dzīvokļi un darbavietas gan tiem latviešiem, kas vēlētos atgriezties no ārzemēs, gan vēl neaizbraukušajiem. Atkristu aizbraukušo sociālā aprūpe, kas arī nav lēta. Latvieši savā zemē varētu vieglāk uzelpot pēc katra imigranta, okupantu pēcteča un kriminālā elementa aizbraukšanas.

Runājot par valdības migrantu uzņemšanas nodevīgo plānu – tautai ir jāmostas no vienaldzības miega un jāizvērs plašas protesta akcijas pat līdz latviešu interešu nodevēju padzīšanai no amatiem valsts varā. Kam mums tie solītie Eiropas Savienības “labumi”, ja būsīm pazaudējuši savu tautu un zemi?!

Tāpat sports ir laba lieta, un tas nav noliedzams. Bet, ja tie desmiti un pat

NESTĀVIET MALĀ!

Turpinājums no 5. lpp.

L.B.: Tie latvieši, kuri ir mēģinājuši kaut ko mainīt un ietekmēt politiku, ir pērti ar rīkstēm, sūtīti uz Sibīriju, zonderkomandu šauti, līdz ar to palika tādi, kuri no paaudzes paaudzē mantojuši recepti “pielāgoties, lai izdzīvotu un norobežoties, lai saglabātu savu identitāti”... Merkantilie un tie, kas ir gribējuši darboties savās interesēs, ir integrējušies svešautiešos, kļūstot par kārkļuvāciešiem, kārkļukrieviem vai vēl par ko. Bet tie, kuri vēlējās palikt par latviešiem, norobežojās savā čaulā, savā vidē, prom no svešas vides.

Tā tas notiek arī šodien, kad latvieši nepieprasa savu telpu, un tā tas būs vēl labu laiku. Ja te, pieņemsim, salaidīs musulmaņus, esmu pārliecināts, ka liela daļa latviešu atklāti baidīsies nēsāt krustu vai zvanīt baznīcu zvanus, lai to svešo neaizkaitinātu. Kāpēc? Tas ir pielāgošanās reflekss. Latvietis baidās, ka tikai kādu svešo nesakaitinātu, lai atkal nepiedzīvotu kaut kādas represijas. Savā šaurajā lokā viņš, protams, piekops kaut kādu latvietību. Bet būtiska atšķirība ir tā, ka mūsdienās demogrāfiskā situācija ir daudz sliktāka nekā latviešu agrārajā kopienā...

Tāda nu ir mana tauta – kaut kā sadzīvo ar nodevējiem, zagļiem un ienaidniekiem. Ukrainā situācija ir vēl sliktāka.

DDD: Kad dzima septiņi astoņi, pat desmit bērni.

L.B.: Jā. Laukos arī krietni vienkāršāk bija norobežoties un dzīvot savā vidē, nekā tas ir pilsētā. Šodien notiek globalizācijas procesi, kas ir ne labi, ne slikti, bet vienkārši notiek – nevis tāpēc, ka kaut kādi ļaunie to būtu izdomājuši, bet tas ir attīstības process.

Šobrīd ļoti viegli ir integrēties citās tautās – kaut vai aizbraukt uz Lielbritāniju, ASV vai vēl kaut kur un virtuāli palikt par pasaules pilsoni. 2014. gadā, salīdzinot ar cittautiešiem, latviešu dzimstība bija pat nedaudz lielāka nekā mirstība, kas dod zināmas cerības, bet kas tas ir, salīdzinot ar tautām, kuras nāk uz Eiropu? Piemēram, Liepāja 19. gs. bija vāciska pilsēta (80% tur bija vācieši). Bet 19. gadsimta beigās situācija bija pretēja – 80% bija latviešu, jo laukos dzimstība bija lielāka, un latvieši pārcēlās uz pilsētu. Bet šobrīd jau lauksaimniecībā nodarbināti vairs tikai 5% iedzīvotāju – kaut tur dzimstība saglabājas, tas neglābj situāciju.

DDD: Man liekas, ka ar dzimstību vien nepietiks, ja vairākums latviešu ir tādi, kādus jūs viņus raksturojāt – bez saimnieka izjūtas un bez vēlmes būt saimniekiem savā zemē...

L.B.: Un vēl nosoda savus tautiešus, kuriem šī izjūta ir... Starp citu, ukraiņi ar visiem saviem 40 miljoniem ir stipri līdzīgi latviešiem. Biju izbrīnīts, ka tik lielai tautai ir tik maza apziņa. Mūsu brāļi lietuvieši ir lielāki saimnieki... Nemaz nerunājot par poļiem, bet absolūti to neesmu sastapis pie ukraiņiem. Protams, mums būtu krietni vieglāk, ja latviešu būtu 40 miljoni.

*Turpmāk vēl...
Intervēja Liene Apīne*

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2016
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;
Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378
Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**
Redaktore vietniece: **LIENE APĪNE**
Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**
tāl./fakss: **67140680**
Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**
E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**
Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsa kurss)

Alfrēds Ābele

*Kibernētiķis-
sistēmanalītiķis
Grāmatu “Par tautu”
un “Par valsti” autors*

*Ir ļoti svarīgi zināt un
saprast latviešu tautas
pātieso vēsturi, jo tikai tad
latvieši var ko mainīt savā
liktenī.*

*Turpinājums no
Nr.6(356)*

*Sākums –
“DDD” Nr.5(331)*

LATVIEŠI “TREŠAJĀ ATMODĀ”

Kas tad ar tiem latviešiem šodien īsti notiek? Vai ar 1990. gada latviešiem var atjaunot 1918. gada (kaut vai 1940. gada) Latvijas valsti? Nekas īpašs nenotiek. Latvieši ir tādi, kādus tos okupācijas režīms 2–3 paaudžu laikā izauklejis un kādi tie no komunistu režīma izgājuši. Tie pārsvarā ir “padomju latvieši” (īstie latvieši,

vēl joprojām jūtas kā zaudētāji, un no šāda depresīva stāvokļa tos izvest nav viegli vai ir pat neiespējami. Latvieši ir iedzīvojušies un piemērojušies šim stāvoklim, t.i., iejutušies jaunajā ādā (minoritātē). Viņi garīgi un morāli vairs nav tie latvieši vai to pēcnācēji, kas izcīnīja un sāka celt savu valsti.

Lai no šāda snaudas stāvokļa etnosu izvestu, vajadzīgs kāds spēcīgs satricinājums. Kaut vai zemestrīce kā Haiti, kas radīja etnosam milzīgus zaudējumus un tagad spiež to uz vienotību zaudējumu pārvarēšanai. Latviešiem

Ari vēl šodien, pēc pārdesmit “brīves” gadiem, latvieši nav spējuši savas garīgās nacionālās atmodas labā ko nozīmīgu paveikt: nav ne vienotas nacionālās, ne valstiskās idejas.

ja vēl dzīvi, ir pensionāru vecumā), kas ne fiziski, ne garīgi nav vairs pagājušā gadsimta četrdesmito gadu latvieši. Tāpēc velti ir mēģinājumi atgriezties pagātnē.

Var šodien saukt: “Latvieti, mosties!” vai aicināt nākt visiem kopā – reakcija būs nulle. Ne tas uzmodies, ne tie kopā sanākušie zinās, ko darīt, kāpēc uzmodušies vai sanākuši?... Šodien latviešu etnosam nav ne nacionālās, ne valstiskās idejas, un galvenais – nav to, kam par tām būtu jādomā un tās jāuzrāda. Tāpēc etnoss var tikai strempelēt padomju inerces aizsāktajā virzienā – mēģināt sameklēt sev uz kakla kādu svešu Lielvaru. Uz savu varu tas nav spējīgs.

To pierāda padomju laikos ieprogrammētā abstraktā domāšana, no kuras latvieši nekādi nemāk atbrīvoties. Cik viegli un ātri viņi no “vienotās padomju tautas” pārgāja uz multikulturālu un atvērtu sabiedrību, cik viegli viņi pieņēma brīvo tirgu un pilsonisko sabiedrību! Bez jebkādas pretestības, jo asociatīvi domāt un ko sev atbilstošu piedāvāt nespējīgi.

Latvieši kopš 1940. gada

šāds satricinājums bija pašu valsts vadītāju radītā 2008. gada ekonomiskā dižķibe. Taču tā nez kāpēc nevieno – katrs vienatnē cīnās pats ar saviem parādiem; valsts varas tizlumu nesaskata neviens vai nepietiek dūšas to ieraudzīt? Latvieši atraduši citu izeju – bēg no savas zemes vai pamazām atdod iniciatīvu valsts varā saviem bijušajiem komunālajiem kaimiņiem padomju tautai!

Ja latviešu valsts dibināšanas un brīvības cīņu laikā latviešos bija stipra kristīgā ticība un tai bija nozīme vienprātības un pleca sajūtas veidošanā, tad “Trešās atmodas” laikā nekā tāda garīga vairs nebija. Piecdesmit padomju gados komunisma reliģija vai pilnībā ir no latviešu smadzenēm izskalojusi kristietības reliģiju. Tāpēc “Trešās atmodas” islaicīgā vienprātība nebija nacionāli garīga, tā balstījās uz naidu pret pastāvošo okupantu varas režīmu.

Atmoda nebija nacionāla, bet politiska! Ari vēl šodien, pēc pārdesmit “brīves” gadiem, latvieši nav spējuši savas garīgās nacionālās atmodas labā ko nozīmīgu paveikt: nav

ne vienotas nacionālās, ne valstiskās idejas. Bet bez savas garīgās ticības, lai kāda arī tā būtu un kā tiktu saukta, tautiska dzīve nav iespējama. No pūļa stāvokļa ārā netikt.

Neko jēdzīgu “atmodušies latvieši” nav izdarījuši – tikai no vienas “savienības” pārskrējuši uz citu. Pat pieminekli ne to nogāzuši. Lēņins latviešiem neko sliktu nebija nodarījis. Bez Lēņina latvieši nebūtu tikuši pie savas valsts. Ari reiz izsāpējušo sāpi nevar atsāpēt atpakaļ. Tāpēc nepiedodama ir latviešu tautas miesīgās un garīgās bāzes – fundamentāli pēc labākiem pasaules paraugiem attīstītas lauksaimniecības – sagraušana, atgriežoties pie aizvēstus riskajām viena un puszīgu saimniecībām, un Latvijas zemes izpārdošanas bagātiem ārvalstniekiem atļaušana. Latvieši bēg no savas zemes; viltus LR laikā labprātīgi aizbēgušo skaits pārsniedz divos pasaules karos zaudēto un PSRS laikā deportēto skaitu!

Nežēlību, pat zvērību masas saviem vadoņiem pēcāk piedos, ja tie mantojumā atstāj lielus pozitīvus darbus, taču nepiedos šoka terapijas un tautas uzkrāto bagātību stulbu izūtrupešanu. Pēc notikušās LR “atjaunošanas” latvieši nepiedzivoja ne **nacionālo atmodu**, ne **nomodu**, bet palika guļam dziļā miegā, kamēr Gorbunova hunta turpina PSRS aizsāktu genocīdu pret latviešu etnosu.

ATBILDI SNIEGS VĒSTURE

Valsts ir laicīgās varas (vardarbības) pār kolektīvu mehānisms. Valsts mehānismā nav un nevar būt nekā garīga. Tāpēc tautas garīgā dzīve ir jātur pēc iespējas tālāk no valsts varas, citādi totalitārā jeb kāda Staļina vai Hitlera tipa valsts ir neizbēgama. Laicīgās varas kārdinājumu (magiju) var ierobežot tikai gara spēks. Cīņa ar totalitārām valsts varām parasti prasa lielus tautas upurus. Latviešu garaspēks bija tas, kurš “Trešajā atmodā” lika noraustīties PSRS karaspēkam.

Vai tas ir apliecinājums spēkam, ko var sagaidīt no latviešu gara dzīlēm, vai arī tas ir latviešu kā tautas bojāejas pēdējais izmisuma kliedziens? Atbildi sniegs vēsture.

Šajā jaunajā valstī un šādā demogrāfiskā situācijā kā pašlaik latviešiem kā mazam etnosam nav nekādas cerības sevi saglabāt. Šajā deģenerācijā, šajā savas garīgās dzīves sajukumā latvieši var vainot slāvu-krievu iebrucējus, Otro pasaules karu, globalizāciju un atvērtu sabiedrību, un vēl daudz ko. Tikai savas “pēcattēdas” materiālās dzīves izputināšanā latviešiem nav ko vainot. To viņi izdarīja paši labprātīgi, sacenšoties savas valsts kā pamestas bodes izlaušanās. “Trešajā atmodā” latvieši iegāja ar perfekti nostādītu (pēc labākiem pasaules paraugiem) savu lauksaimniecību, savu iztikas avotu, bet tagad iztikas meklējumus spiesti bēgt uz ārzemēm no saviem – jau ārzemniekiem daļēji izpārdotajiem – laukiem.

Jau 2014. gadā ap 80% rūpnieciskās jaudas un 30% auglīgās Latvijas zemes īpašnieki vairs nav latvieši. Politiski mums valsts, arī galvaspilsētas, parlamentā pārstāvētas nevis pozīcija un opozīcija, bet it kā divas atsevišķas valstis: viena pārstāv latviešus, otra – lielslaviešus agresīvos Latvijas okupantus un kolonizatorus. Atcerēsimies, ka Krievijā arī 1917. gadā brīdī bija divvaldība un ar ko tā beidzās. Vai Latvijā būs labāk? Šķiet, varu Rīgā latvieši ir jau zaudējuši – vismaz uz laiku.

Un, ja nu tiešām arī notiktu brīnums, un tie Latvijas okupanti un kolonizatori vienā brīdī pēkšņi izstātos, kas tad notiktu ar latviešiem? Tie kā eņģeļi bez spārniem tikpat pēkšņi uzlidotu debesīs vai tikai to nacionālā pašapziņa paceltos debesu līmeni? Nu, kaut vai uzrastos spējīgi un godprātīgi valstsvīri, tautsaimnieki un juristi? Brīnumi notiek tikai pasakās, taču latviešu folklorā nav pasaku *par zelta zivtiņu, par brīnumkrāsni*, bet ir *par Antiņiem!*

Turpmāk vēl...